

100 VISOR

SJUNGNA AV BERGSELEVER

SAMLADE OCH UTGIVNA
TILL BERGSHÖGSKOLANS
100-ÅRS JUBILEUM

STOCKHOLM 1919

A.-B. SVENSKA TEKNOLOGFÖRENINGENS FÖRLAG

FÖRORD

Då tanken att fira Bergshögskolans 100-årsjubileum uppstod, föreslogs också att man borde samla de under bergsresorna sjungna visorna, för att nu levande generationer skulle kunna erinra sig dem och de därmed förknippade angenäma minnena samt för att de skulle bevaras åt kommande bergselever. Av »Organisationskommittén för firandet av Bergshögskolans 100-årsjubileum» fick undertecknad i uppdrag att samla och i bokform utgiva de visor, som kunde anses lämpliga, och att med mig adjungera lämpliga personer. Dessa personer blevo Disponent I. BARTHEN, Ingenjör T. FAHLMAN, Direktör N. HEDBERG och Överingenjör K. MÖRTSELL, vilka sålunda jämte undertecknad utgjort den så kallade »visbokskommittén». Såsom sakkunnig musikhjälp för melodiernas upptecknande och ordnande engagerades Musikdirektör KNUT SÖDERSTRÖM i Ludvika, vilken härvid nedlagt ett intresserat och nitiskt arbete, varför vi till honom härmed framföra vårt förbindliga tack.

Hopsamlandet av materialet erbjöd stora svårigheter på grund av folks benägenhet att ej genomläsa och noga besinna innehållet av ett tryckt cirkulär utan bums kasta det i papperskorgen. Dock kunde

man förstå, att intresset var ganska stort för boken ifråga på grund därav att så många återsänt den till cirkuläret bifogade rekvisitionsblanketten.

När så gott som inga bidrag på grund av våra första cirkulär erhöles, måste vi övergå till en annan plan, nämligen att taga reda på olika tiders speciella sångare och med kraftigare medel bearbeta var och en av dessa. På så sätt ha sammanförts de visor och sånger, som finnas i denna bok. Vi göra naturligtvis ej anspråk på att hava fått med alla, men vi hoppas och tro, att de viktigaste äro med. Eventuellt klander, som möjligen någon f. d. bergselev kan komma att göra härutinnan, åter-skickar kommittén genast till anmärkaren därför att han ej insänt visan ifråga.

Bland de insända visorna ha naturligtvis även förekommit sådana, som kommittén såsom medelålders män måst rodna för och haft svårt att utgiva i tryck. I någon mån har därtill även bidragit, att förläggaren vägrat trycka dem på grund av deras för tryck olämpliga innehåll. I här föreliggande visor förekomma — det måste vi erkänna — även en del mindre vackra ord och kraftuttryck, men som var och en torde erinra sig användes och behövdes sådana i stor utsträckning för att klara situationer och förhållanden, som både i och utanför arbetet förekommo på bergsresorna. Till försvar och förklaring för att sådana stundom rent av äro av nöden må anföras ett yttrande av gamle gruvfogden Frisk

från Grängesberg om takbrytningens vedermödor. Några bergselever voro i färd med att uppressa en pelarborrmaskin, som just gått omkull, och ackompanjerade sina strävanden med diverse valda kraftuttryck, då Frisk anlände till platsen och älskvärt förklarade sig anse deras hädelser ganska välmotiverade och sade: »Så som gruvkärän har e', är e' fäll int å unra på att dom svär iblann. Vi hadd' fäll hännä en metodistpredikant, hette Johansson, å en dé kom fäll te mäg han å klaga på att gruvkärän svor så gali. Jaa, sa' ja åt en, dom får *löv* å svära, tocke jäcklutt arbett, som dom har. Hadd' ja tocke arbett som Johansson, skull' int' ja svära heller. Nääj, ja feck fäll hit en som va' mä' i frälsningsarmén å han skull fäll int få svära, kantänka. Å dä geck fäll te en ti. Men hur dä va så satt ja'n te å takbryta i Malingsbo, å *dä sto allri på förrän han mätta gå ur frälsningsarmén.*»

Kommittén hoppas på överseende med de eventuella brister, som kunna vidlåda denna visbok, men dels är det ju första gången större delen av visorna äro i tryck återgivna, dels har resp. insändare ej alltid haft fullt klart för sig vare sig melodi eller ord, då minnet ofta svikit.

Till 200-årsjubileet utkommer nog en utvidgad, bättre och fullständigare upplaga.

Idkerberget i augusti 1919.

J. Kempe.

I CALIFORNIEN

I Ca-li-for-ni-en, där himme-len är blå, där
 näk-ter-ga-lar slå. falle-ri fa-de-rat-la la lan
 lej Tjol Ah!, Su-sanna, grät in-te för din
 vän. Nu-re-ser jag till Ca-lis-for-ni-en, Kommer
 al-drig mer i-ger. Tjol

I Californien,
 Där himmelen är blå,
 Där näktergalar slå
 Falleri faderallan lallan lej. Tjol

Där är varenda sten
 Av silver eller gull.
 Av sten är jorden full.
 Falleri etc.

För pengar får man där
 Så mycket punsch man vill,
 Och sjön är full av sill
 Falleri etc.

Där är varenda mö
Så fager som en ros,
Fast ungdomen flytt sin kos.
Falleri etc.

Där är man ingenjör
Och lever tills man dör,
Det rår man inte för.
Falleri etc.

Åh! Susanna,
Gråt inte för din vän.
Nu reser jag till Californien.
Kommer aldrig mer igen. Tjo!

1849

A V E S T A - V I S A N¹

(UNDER TYSKSMIDETS TID)

Av *N. N. Watén*

Finne till börden

Mel: »*Ahasverus var så
mäktig*». Bellman.

Avesta i Svea rike
Äger knappast nog sin like,
Järn och koppar lida där var dag
Vals och hammerslag.
Men en sed av ålder plär man ha
Att från Falun bergseleverna
Resa för att lära
Smedens konst och hära
Förskinn uti Avesta.

Uti veckor sex, så runda,
Får man smidet väl begrunda,
Lära konster utav många slag,
Öva handalag.
Se på slaggen och på härdens gång,
Sköta kol och bläster, spett och tång,
Järn till stänger räcka,
Och kamraten väcka
Till det nya skiftets tvång.

¹ Visans tre sista verser äro ej fullt lämpliga att återgivas i tryck, var-
för de beklagligtvis måste utelämnas. — *Förläggaren*.

Stackars Inspektorn med flera,
som en dylik vara fått.
Veten att det smakar mera,
och jag rågat har mitt mått.
Därför dricker jag er till
gamle Gudar, om ni vill.

Men ni ha'n ej dylik vara,
gammalt öl, det ha'n ej ni.
Skål'n för eder vill jag spara
och min stackars poesi.
Drickom förr ett glas för den,
som så'n't öl har sparat än.

För vår värd, som ölet tagit
uti arv från barndoms år,
som ur tunnan sprundet slagit,
och som här så manlig står,
sjuttioårig han också.

Honom skål'n jag ägna må.

Men ej blott för honom vänner
tömmen fyllda bågaren,
silverhårig matmor känner
smaken hos sitt hjärtas vän,
känner den halvt sekel re'n,
så för *Henne* drickom se'n.

Bröder, den treenigheten
är väl värd ett glas, en sång:
gubben, älsklig, som I veten,
gumman rar på samma gång,
ölet sist det styrkande,
drickom vänner för de trel

Ur *Lilla Kursens Annaler*.

1871—72

NATTETID

Ja, fast man är stadsbud och lun-ka på ga-tor-na
kring, så får man i uppdrag rätt mångt besynner - ligt
ting och fast man bär märke och plåt up- på pan-nan, stu-
de- rar man li- vet långt mer än en an- nan, i- från
morgonens rand intill kvällen i- bland nat- te tid.

Ja, fast man är stadsbud och lunkar på gatorna kring,
så får man i uppdrag rätt mångt besynnerligt ting,
och fast man bär märke och plåt uppå pannan,
studerar man livet långt mer än en annan,
ifrån morgonens rand
intill kvällen ibland
nattetid.

Ett fruntimmer något till åren om dagarna jämt
svär ve över ungdomens lekar och nöjen och skämt,
men stundom det händer, att lätt såsom anden,
med eld uti ögat och ljuset i handen,
för en maskulin kropp
slår hon lönnörren opp
nattetid.

För att med reson kunna forska i skrifternas djup,
 Herr pastorn till maten sig knappt vågar taga en sup.
 Men fast han om dagen så soltorkar anden,
 med halvrusig hjärna och kortlek i handen
 förstör han likväl
 båd sin kropp och sin själ
 nattetid.

Ett lejon på Norrbro kan knappast sin jämlike se,
 och endast hos Rydberg han intaga kan sin supé;
 men när källaren stängs och serveringen brister,
 då dricker han brorskål med tross och gardister,
 i en vänskaplig rund,
 på en krog i Trångsund
 nattetid.

En yngling om dagen arbetar så snällt på kontor,
 han är ju så flitig och man såsom guld honom tror,
 men dårskaper gör han om natten i massa
 och lätt kan det hända, att husbondens kassa
 uti fickan förtöjd
 får betala hans fröjd
 nattetid.

När solen gått ned, ändras skepnaden hos lite var,
 och såsom exempel en ungdomlig tärna jag tar.
 om dagen hon blygs visa formen på armen,
 men utan att rodna, den fylliga barmen,
 hon blottar så sval,
 när hon är uppå bal,
 nattetid.

Ins. av G. A. Granström.

1872

VISA

TILLÄGNAD BRUKSHERRARNA Å BJÖRNEBERG AV 1872 ÅRS
 BERGSELEVER

*Kam-rater! Nu vilja vi kväda en sång, men
 varen blott lugna, den bliver ej lång, jag ville blott
 tit-ta till-baks lite grand, på glädjen vi haft häruti Wärmeland.*

Kamrater! Nu vilja vi kväda en sång,
 men varen blott lugna, den bliver ej lång,
 jag ville blott titta tillbaks litet grand,
 på glädjen vi haft här uti Wärmeland.

När vi uti Bergskolan väl pluggat ut,
 Vi längta från skoldammet att komma ut,
 och så flyga vi till det skönaste land,
 som finnes på jorden, just till Wärmeland.

Ty man hade sagt oss, att där va' så skönt,
 »att självaste snön pyntat ut sig i grönt
 och att alla mänskor, som leva där se'n,
 skull' vara som änglar varendaste en».

Det tycktes väl mig vara något kuriöst
 och trodde blott smicker på Värmland man öst.
 Men sedan jag vistats uppå denna ort
 så har jag den sanningen noga försport.

Ty här finnes *Olle*, den yngling så snäll.
Han har icke skolkat en endaste kväll,
men varit tillsammans med oss i vår sal
och tömt under jubel mång bottenpokal.

Den *Askeroth* är väl en mångsidig man,
han »bläser» och »smider» och är Lugnqvist minsann
men super, det gör han likväl som en »skit»,
att ej kopparslagarn må ta' hans aptit.

Spektoren ej heller av oss glömmes bort,
då våran bekantskap ej varit så kort.
Vem minns ej hans ögon och skallande skratt,
när som vi va' ute och »rullade hatt».

Och *Friesen*, som sitter på vårt brukskontor,
Han sitter där ständigt så flitigt och gnor.
Den nytta han gör är väl dock ej så stor —
Han endast halvsover, som man icke tror.

Om vännen *Rydén* jag vill säga det ord,
Han stor av sin pappa och mamma blev gjord,
och brandflagg han hissade när vi kom hit,
i kväll ska vi sup'a'n, så att han blir vit.

Om *Broman* jag nu ett par ord säga får,
Han fick en gång tio pund på sina tår,
men därför han icke ett enda ord sa'
och dagen därpå söp han lika så bra.

Ett ord så till *Grundström*, den lysande fyr,
femtusende man skall han hålla i styr,
men morsk är han också av självaste hin,
ty ingen av dem får här sticka sig in.

En ritare finns här, vars förman är *Qvist*,
På »Bessemers» kommit han har på grön qvist.

Men qvistigt kan vara att nu räkna ut,
om han ej tar loven av alla till slut.

Och nu på vår glädje snart bliver det slut.
I morgon vi drivas ur paradiset ut.
Men innan vår tunga förstummas av sorg,
så höjom ett leve allt för *Björneborg*.

Ins. av G. A. Granström.

1872

KÄRLEKSKVÄDE

Mel.: Skratvisan ur *Orfeus*
i *Underjorden*.

Cavalle och potta finns i Kille och i Sa-hara finns det
Gnu. Hos dille - ranter finns det dille. Men i mitt hjärta finns blott
du. Singla-la, Singla-la, Singla-la-la-la la la la
la-la la la la la la la. Singla-la Singla-la
Singla la la la la la la la la la la la.

Cavalle och Potta finns i Kille,
Och i Sahara finns det Gnu,
Hos dileranter finns det dille,
Men i mitt hjärta finns blott Du.

Grodungen leker uti träsket,
Två kära leka kuttrasju,
Trikinen leker uti fläsket,
Men i mitt hjärta leker Du.

Hos Kuntze sitta lösbehagen,
På Pinden sitta musér sju,
Magsyran sitter uti magen,
Men i mitt hjärta sitter Du.

På havets klippa hänger algen,
På spiken hänger nyckeln ju,
Kanaljen hänger uti galgen,
Men i mitt hjärta hänger Du.

Ett lejon ligger i sin kula,
En äkta man ju hos sin fru,
Och uti Ryssland ligger Tula,
Men i mitt hjärta ligger Du.

I varje harem finns en snöping,
I varje as finns maskar Hu!
Mekanisk verkstad finns i Köping,
Men i mitt hjärta finns blott Du.

En ädel ande bor i sången,
Slisk bor uti en »billet-doux»,
Och småkryp bo uti chignonen,
Men i mitt hjärta bor blott Du.

Ben slinka in i mollskinnböxor,
Och tiden slinker i ett nu,
Och drängar slinka in till köksor,
Men i mitt hjärta slinker Du.

Gud Fader härskar i sitt rike,
Kung Oscar härskar uti tu.
Arbetarn härskar genom strike,
Men i mitt hjärta härskar Du.

Ins. av G. A. Granström.

1872

JONAS OCH VALFISKEN

Och Jo-nas, han var just en Her-rens pro-fet, som
bodde i Nineve stad, som man vet, men
fan gav han Moses och la-gar och bud och
gav sig i gurgel med Herren sin Gud. Sing
du-de-le du-de-le du-de-le dej. Sing
du de-le du-de-le du-de-le dej. Sing
du-de-le du-de-le du-de-le dej. Sing

Och Jonas, det var just en Herrens profet,
som bodde i Nineve stad, som man vet —
men fan gav han Moses och lagar och bud
och gav sig i gurgel med Herren sin Gud.
Sing dudele dudele dudele dej.

Men stukader vart han av Herranom tvärt
och vände i ilskan Gud fader sin stjärt
samt drog för att håna bottforerna på
och gick ned till havsstranden gnolande så:
Sing dudele dudele dudele dej.

Där låg just ett fartyg till segels berett
och Jonas han köpte en fördräcksbiljett,
gick därpå ombord med sitt pick och sitt pack
samt satt sej med skepparn och spelade knack.
Sing dudele dudele dudele dej.

Men när de nu kommit ur sikte av land,
så uppstod ett väder, som händer ibland —
och sjömännen nu skyllde Jonas för det,
som låg i en spyfoch, gav över och grät.
Sing dudele dudele dudele dej.

Och sjömännen togo profetens person
och vrok den i havet förutom pardon.
Där sam nu en valfisk, som hungra och svalt,
Han slukade Jonas med stövlar och allt.
Sing dudele dudele dudele dej.

Så var den profeten i valfiskens buk
och luktade sältran samt kände sig sjuk,
men skulle dock sist med sin lott blivit van,
om ej genom anus det dragit som fan.
Sing dudele dudele dudele dej.

Men nu i sitt sinne vår Jonas blev spak.
Det gick icke längre att hålla sig rak,
Han satt på ett revben och blickade stum
på allt vad som fanns i det ödsliga rum.
Sing dudele dudele dudele dej.

Då blev Herran rörd uti faderligt sinn.
Han gav så ett kräkpulver valfiskens in,
och Jonas blev utspydd med hiskelig fart
som det står i Bibeln, så tydligt och klart.
Sing dudele dudele dudele dej.

Så gick den profeten till Nineve stad
med håg i sitt sinne, i själen så glad
Predika där både med kläm och geni
för the Nineviter, som strunta däri —
Sing dudele dudele dudele dej.

Ins. av G. A. Granström.

1872

BEVÄRINGSVISA

De-el var tre re-gi-menten, mar-scherande i krig, att
strida e-mot fi-en-den så häck och krafte-lig, Och en
ba-tal-jon till fots och en ba-tal-jon till häst och ett
re-gi-men-tes lun-ga dra-go-ner.

Det var tre regimenten, marscherande i krig
Att strida emot fienden så käck och kraftelig,
Och en bataljon till fots
Och en bataljon till häst
Och ett regimente tunga dragoner.

Och i en liten stuga marscherade de in. —
Där låg en liten flicka i söta sömnen sin,
Och en bataljon till fots, etc.

När den brunögda flickan ur sömnen vaknade,
Så börja hon att hålla ett sjuhimla leverne,
Som en bataljon till fots, etc.

»Och hör du lilla flicka, vi gråter du så dant?
Du väsnas mycket värre än en nummersmusikant,
Och en bataljon till fots, etc.»

»Ack, bittert må jag gråta, det är då visst och sant,
Min ära är borttagen av en unger herr löjtnant,
Och en bataljon till fots, etc.»

Kaptenen han var nu en så allvarsammer man:
På fläcken lät han skjuta den löjtnanten för sann,
Och en bataljon till fots, etc.

Och just som det var gjort, kom den löjtnantens fru,
Hon skrek: »Vart har min äkta gubbe tagit vägen nu?
Och en bataljon till fots, etc.»

»Jo, därutom stadens port, där vilar nu hans själ,
Det kom en satans ryss och slog den löjtnanten ihjäl,
Och en bataljon till fots, etc.»

Och knappast hade frun hans förnummit dessa ord,
Förr'n livlös som en ankarstock hon dignade till jord
Och en bataljon till fots, etc.

Så går det till i krig, det går ingen säker där;
Gud nåde den, som går och gifter sig med en off'cer,
Och en bataljon till fots
Och en bataljon till häst
Och ett regimente tunga dragoner.

Ins. av G. A. Granström.

1872

»FEM TRAPPOR OPP»

E. Schlstedt

EXTRAKAMMARESKRIVAR-VISA

Jag sit-ter stun-dom och mitt liv be-grundar uppå en rankig vind fem trappor opp, och undrar ofta, om den dag, som stundar, bär i sin famn fullbordan av mitt hopp! Men ingen lycka spörjs, och dagar fa-ra, som solens boll i enahanda lopp. Men jag är ung och då kan man ju va-ra rätt nöjd uppå en vind fem trappor opp, rätt nöjd uppå en vind fem trappor opp.

Jag sitter stundom och mitt liv begrundar
Uppå en rankig vind fem trappor opp,
Och undrar ofta, om den dag som stundar
Bär i sin famn fullbordan av mitt hopp!
Men ingen lycka spörjs, och dagar fara,
Som solens boll i enahanda lopp.
Men jag är ung, och då kan man ju vara
Rätt nöjd uppå en vind fem trappor opp.

Vad det är skönt, att bo så högt från jorden,
Från gatans buller, mänskolarms och stök.
Ur fyra rutors fönsterglugg mot norden
Jag har min fria utsikt, åt ett kök.

Där trippar Sara, trind liksom en ärta
Med glas och brickor, mången skål och kopp.
Ack! vilken utsikt för ett känsligt hjärta
Uppå en rankig vind fem trappor opp.

Dock, Gudilov! ännu har aldrig magen,
En tomsäck lik, uppå sin herre hängt,
Jag frodas skäligt, skriver sent om dagen
Tolv, femton ark, vad andra dumt har tänkt.
Det hjälper icke, magen ej förbyter
Sin hajnatur, fast kassan säger stopp.
Jag vet det väl, om än allt annat tryter,
Så finns ändå aptit fem trappor opp.

Min kamlottskappa kommen är till åren,
Men varm ännu, fast något sliten bak,
Min hatt betäcker väl de blonda håren,
Fast något rödbrun som ett koppartak,
Blott man ej svälter eller fryser bara,
Om strumpan ock har en och annan stopp,
Som extra får man ej så noga vara
Uppå en rankig vind fem trappor opp.

Men lyckan kommer väl, fast hon i striden
Om tjänst och lön mig ofta ryggen vänt.
Dock vad gör det, då jag ändå med tiden
Mig föresatt att bliva president?
På oxens horn satt ju en lumpen mygga
Och drömde om sin jättestora kropp —
Vad under då, om jag vill luftslott bygga
Och blomster-strö min vind fem trappor opp.

Då kvällen kommer, och för fönsterrutan
Den trinda Sara drar gardin igen,
Vid aftonbrasan klinkar jag på lutan
Melodiskt, eller skrattar med en vän —

Ack! med en färbog, smör och limpa bara
Och med en vän med samma mål och hopp,
Då man är ung och glad, kan man ju vara
Rätt nöjd uppå en vind fem trappor opp.

Ins. av G. A. Granström.

JA MÅ HAN LEVA!

EFTER ETT UTBRINGAT FYRFALDIGT HURRA

Ja, må han le-va, ja, må han le-va, ja, må han le-va uti
hundra-de år! Ja, må han le-va, ja, må han le-va,
ja, må han le-va uti hun-dra-de år!

Ja, må han le-va, ja, må han le-va, ja, må han le-va uti
hundra-de år!

Ja, må han le-va, ja, må han le-va, ja, må han le-va uti
hundra-de år.

SOLO OCH KÖR

Kör: Umtatta, umtatta, umtatta, umtatta.

Solo: Ack, den som hade ändå
en liten undangömd vrå.

Långt bort från glitter och flärd,
långt bort från nöjenas värld.

1872

TAG DITT GLAS

UR MARINETTES SMÅ SKÄLMSTYCKEN

Tag ditt glas - och drick ur! På sin ro - et - ga
 sky häls - a gläd - jen väl - kom - men, låt sor -
 - ger - na fly! Ja, vid bröd - da - de glas
 och en mur - trande sång kan ej
 sin - net bli tungt eller da - gen bli
 lång Klang! Under skämt och sång och med
 fröjd och lust, Ja, med fröjd och lust Klang! dansar
 glädjen fram ur gyllne dru - vors must. Härliga
 saft, härliga saft, Glödande, tjusande, dövande, rusande!
 O, vilken kraft! Ja, vilken kraft! Bor i den skummande saft.
 Helt druvornas gud! Du, som ger glans åt nöjet, färg åt löjet, dig
 vill jag prisa högt vid jublande sångers ljud.

Tag ditt glas och drick ur! På sin rosiga sky
 Hälsa glädjen välkommen, låt sorgerna fly!
 Ja, vid bräddade glas och en muntrande sång
 Kan ej sinnet bli tungt eller dagen bli lång.

Klang! Under skämt och glam!

Och med fröjd och lust,
 Ja med fröjd och lust,
 Klang! dansar glädjen fram
 Ur gyllne druvors must.

Härliga saft!

Härliga saft!

Ack!

Glödande, tjusande!

Dövande, rusande!

O, vilken kraft!

Ja, vilken kraft!

Ack!

Bor i den skummande saft.

Hell druvornas gud!

Du, som ger glans åt nöjet

Färg åt löjet,

Dig vill jag lova högt vid jublande sångers ljud!

Än en gång, fyll ditt glas till dess yttersta rand,
 Drick en skål för vårt härliga, blomstrande land!
 Ja, en skål för var kulle, av vinrankor prydd,
 Och en skål för var tärna i lundernas skydd!

Klang för var kind så röd,

För var purpurmund,

För var purpurmund!

Klang för små kyssars glöd

I en lycklig herdestund!

Härliga saft! etc.

Ins. av G. A. Granström.

1872

PLUNTVISA

Av re-san-de i al-la län-der jag
 hört det be-prisas som mest att vart man i
 världen sig vän-der av allting är res-su-pen
 bäst. - Ty blott man-haren liten plunta sjung
 tra-la-la-ra, tra-la-la-ra-la ral la la
 tra la la la ra la la la blott man-haren liten
 plunta sjung tra-la la ra tral-la la ra la
 ral la la tral la la la la la

Av resande i alla länder
 jag hört det beprisat som mest,
 att vart man i världen sig vänder
 av allting är res-supen bäst.
 :| Ty blott man har en liten plunta
 sjung trallalara, etc. :|

Så frusen och torr uti strupen,
 man finner en gästgivargård,
 Förgäves man ropar på supen,
 Ack! nog är förordningen hård.

:| Men se, bara man har en plunta,
 Sjung trallalara etc. :|

Man möter en vän uppå vägen,
 om näsan så frusen och blå,
 Han stammar så trött och förlägen,
 Ack sluppe man frysa ändå!
 :| Men då tar man fram lilla pluntan,
 Sjung trallalara etc. :|

Hur tror Ni att Simson ock kunnat
 förbliva så stark ock så vig,
 om icke därför att han unnat
 en klunk understundom åt sig.
 :| En klunk, som han tog ur sin plunta,
 Sjung trallalara etc. :|

Man säger uti alla länder
 Det hade åt Hälsingland gått,
 om ej Carl den tolfte i Bender
 ett par pilliknarkare fått
 :| Ty se, han hade med sig en plunta
 Sjung trallalara etc. :|

Det står någonstädes ock skrivet,
 hurledes en pottmakarson
 i hast så förmögen har blivit.
 Men var tog han mynten ifrån
 :| Jo, i stället för pottor, så gjorde han pluntor,
 Sjung trallalara etc. :|

Till slut när ur livet man träder
 vid mödornas slutliga mål
 i en kista av fyra, fem bräder
 och gästerna dricka ens skål
 :| Då vore skönt, att ha sig en plunta
 Sjung trallalara etc. :|

Ins. av G. A. Granström.

Att han »vad människor gå för» tvärt kan se.
Han är den störste mänskokännare!

Vår Forsman lugn och stadig är alltjämt,
Men tycker mycket om ett muntert skämt,
Han spelar full så mästerligt ibland,
Men bäst då han har fått »en tår på tand».

Vi ha ibland oss en separatist,
Och Anders Rönnblom är hans namn förvisst.
I hyttan jämt han råkar i extas,
Men masen passar ändå bra till mas.

Den gamle, glade, trevlige Connell
På sista tiden blivit mycket snäll,
Men blott av honom själv kan vetskap fås,
Om orsaken till hans metamorphos.

Vår »Lök» från vitlök ganska lätt är skild:
Den vita skarp, men vår är svart och mild;
Den vita narrar ofta folk till gråt,
Men vår man lika ofta skrattar åt.

Den glade Joseph är, så tänker jag,
För täcka könet något mera svag,
Än fordomdags hans store namne var
För sköna fresterskan fru Potifar.

Och »Perkila» nu äntligen kommit har,
Vi »mötte» honom uti fjorton da'r.
Nu hurras det var dag med eftertryck,
Och »Salam! Salam!» hörs vid varje zvyck.

Och Odelstierna, vår Herr Redaktör,
På minnet lägger vad han ser och hör;
Om han är ledig eller är på skift,
Han ler i mjugg och tänker på sin »skrift».

R. Lindblad, bergsmekanikus in spe,
Han ville ej bli mas ej heller sme'.
Han är den ende i sitt slag förvisst,
I gruppen Lindblad är han först och sist.

Och »trevligt uti Sverige» har man jämt,
När man får höra Sundbergs glada skämt,
Men broder Sundberg — »raillerie à part» —
Hos Isse »lugn man rakas» alla da'r.

Och Sigges huvud är »med skaft uppå»,
Och Sigges överläpp »med borst uppå»,
Och Sigges älsklingsord »gu — afton» är,
Och samma ord jag säger till er här.

Ins. av *Karl Torén*.

1877—78

VISA

OFTA SJUNGEN AV WALDEMAR LUNDBERG

*Lisa ho va' vacker som en dag-san! Tjente uppå herrgårn,
ho som jag-san! Och jag titta på'na, tänkte, kund' jag få'na.
Skull'ri bli ett dråpligt hjone-lag-san!*

Lisa ho va' vacker som en dag — san!
Tjente uppå herrgårn, ho som jag — san!
Och jag titta på'na
Tänkte — kund' jag få'na
Skull' vi bli ett dråpligt hjonelag — san!

Kurage jag feck en vacker dag — san!
 Å jag höfsa opp meg och geck sta — san!
 Kogsa först i backen,
 Rev meg se'n i nacken,
 Å så frågte jag — vill Du meg ha — san!

Först så vart ho så bleker som en dö — san!
 Sen liksom en kokter kräfte — rö — san!
 Men ho bara nicka
 Och så kärligt blicka
 Att jag kunde utå glädje dö — san!

Blott en son, så hade Herrskape — san!
 Som studerte te bli doktore — san!
 Styv å gröm som saten,
 Skälldes kandidaten,
 Å bar på sin näsa pinsenes — san!

Sommaren den kom å sola sken — san!
 Lisa ho vart sullen i ett ben — san!
 Kandidaten sulle
 Bota lilla gulle.
 Men den boten vart te hennes men — san!

Djävulen uti hans doktorkropp — san!
 Hur han kuckla med min sockertopp — san!
 Vete själva fulen,
 När det led mot julen,
 Då vart Lisa sullen högre opp — san!

Jag är ungskarl än i denna dag — san!
 Lisa ho ä ogift ho som jag — san!
 Mamma ä dock Lisa
 Föga lär ho prisa
 Unga kandidatens karatag — san!

Ins. av G. A. Granström.

1877—78

SABINSKORNAS BORTRÖVANDE

År sju-hundra-femti - fyra för' Kristi födelse för sjung
 hopp, hopp, hopp, för sjung aj . aj . aj . aj . aj . Det
 ti - ma - de i Ro - ma en gruvlig händelse, för sjung
 hopp, för sjung aj, för sjung aj . aj . aj . aj . aj .

År sjuhundrafemtiofyra för' Kristi födelse
 För sjung hopp hopp hopp, för sjung aj aj aj aj aj,
 Det timade i ROMA en gruvlig händelse,
 För sjung hopp för sjung aj, för sjung aj aj aj aj.

På Forum var församlat allt manfolk uti sta'n
 Och ni må tro, det var en skara stor av bara fan.

Vitt kring torget genljöd den stränge kungens bud,
 Silentium go'herrar, vi i nåder äska ljud.

Här saknas ju en husfru uti vartenda tjäll,
 För eget bruk med nöd jag fått en 40-års mamsell.

För tunnor tusan bövlar, det här går icke an,
 En hustru skall jag skaffa åt varje romersk man.

Jag till den ändan tänker att ställa till en bal,
 Låt se, vi kan ju dansa i Neptuni tempelsal?

Ja, här ska rumlas, gubbar, och till vår glada fest
Vi bjuda in varenda Sabinersjäl som gäst.

Se'n vi supit gubbarna något kladdiga,
Vi genast enlevera de sköna jungfruarna.

Han slöt. Ett bifallsjubel ljud över torgets rund,
så hela ROMA vacklade och skalv uppå sin grund,

Omsider grydde dagen, då balen skulle stå,
Då varje romersk stridsman en hustru skulle få.

Allting var tillrustat med största pomp och ståt.
Roms kavaljerer trädde med förtjusning dansens stråt.

Bägaren gick flitigt omkring de äldres lag,
Men ROMULUS han tyckte, att punschen var för svag.

Då skralade en krigare i strid och dryckjom rask,
Vi spetsa den med kognak för att få högre gask.

Och där var gask och supning, och där var dans och sång.
I animerad stämning det fortgick natten lång.

Fram på morgonkvisten ljud äntligen signaln,
Som efter givet avtal ju skulle sluta bal'n.

Då bar det av för romare och flickor uti fläng.
Den natten ingen romare sov ensam i sin säng.

När de Sabiner märkte det nedriga försåt,
De brusto ut i jämmer och högljudd klagolåt.

Mer som dem ingen hotade, så repade de mod
Och hotade att taga de förrädarens blod.

Dock som nu saken stod, fanns ej annan råd för dem
Än att så gott sig göra lät i natten traska hem.

Och de som ej förmådde sig kravla ut ur sta'n,
De togos in på finkan och släpptes andra da'n.

Men ROMULUS med skönsta sabinskan vid sin barm
För sjung hopp hopp hopp för sjung aj aj aj aj,
Upplät sin mun och sjöng en sång av vin och kärlek varm:
»Karolina du mitt hjärtas vän var ej ond på mig,
Ty jag äääällskar dig».

Ins. av *Vald. Lundberg.*

1877—78

KOLORERADE SKALBAGGEN

Ut i A-me-ri-ka! levde man så kräsligt, i var backe fanns potatis,
som man fick till kost. Då så kan Ni tänka er någonting så gräsligt,
Tilligrafen nyss har kommit med en sorgpost, all po-ta-tis-er.
Går för den och den. No-lo-ro-erade skalbaggen är po-la-tis-vän.

Uti Amerika levde man så kräsligt,
I var backe fanns potatis, som man fick till kost.
Då så kan Ni tänka er någonting så gräsligt,
Tilligrafen nyss har kommit med en sorgpost,
Att potatisen
Går för den och den.
Kolorerade skalbaggen är potatisvän.

Gräsligt han äter, och tänk han äter gratis,
Och det icke lyckats »*Flugis*» få i honom fatt.
Nog ha' vi fläsk men vi hava ej potatis,
Skråna alla emigranter i Amerikat.

Och var indian
önskar FAN skull' ta'n.

Kolorerade skalbaggen är en stor bulvan.

Alla som önska sig hava qvantum satis,
Börja redan känna saknad uti magens djup.
Alla, som ståta med näsor som potatis,
Frukta redan att få dem förbrända till en sup.
Och blir skörden svag,
Finner nog en dag
Kolorerade skalbaggen näsornas behag.

Ins. av *Vald. Lundberg.*

SÅNG FÖR »TERSEN»

Fjär-ran han drö-jer från tör-sti-ga stru-par,
Re'n ha vi ta-git två mo-di ga su-par.
Ack lil-la ter-sen, ack lil-la hjär-te-vän,
kommer du ej snart? Jo, jag kommer bums!

Fjärran han dröjer från törstiga strupar
Re'n ha vi tagit två modiga supar.
Ack, lilla tersen min, ack lilla hjärtevän,
kommer du ej snart? Jo, jag kommer bums!

Ins. av *J. Kempe.*

1893—94

OH, ALTES BURSCHEN HERRLICHKEIT

Oh, alles Burschen - Herrlich-keit, Wo-
hin, bist du ver-schwunden. Wei kehrst du weider,
goldne Zeit, so frei und un-ge-bunden.
Ver-ge-bens spä'h' ich rings umher, ich
finde deine spur kein mehr. O,
jerum, jerum je - rum(bum) O que mu-ta-tio
verum.

Oh, altes Burschen Herrlichkeit
Wohin bist du verschwunden?
Wei kehrst du weider goldne Zeit
So frei und ungebunden?
Vergebens spä'h' ich rings umher,
Ich finde deine Spur kein mehr.
O jerum, jerum, jerum (bum)
O que mutatio verum.

Ins. av *N. Hedberg.*

1894

WIR SCHICKEN EINEN HALBEN UM DIE WELT

Wir schicken ei-nen Hal-ben um die Welt ei-nen
Hal-ben um die Welt. Warum sollten wir nicht schicken ei-nen
Hal-ben um die Welt? Warum sollten wir nicht schicken ei-nen
Hal-ben um die Welt, ei-nen Hal-ben um die Welt? Beim
Bier, beim Wein lustig Papp-en-heimer soll'n wir sein. Beim
Wein, beim Bier, lustig Papp-en-heimer sei-en wir! General
Papp-en-hei-mer! Ge-ne-ral Papp-en-hei-mer. Er soll
le-ben Ge-ne-ral Papp-en-heimer le-be
hoch! Hoch soll er le-ben, hoch soll er le-ben! Dreimal hoch!

Wir schicken einen Halben um die Welt,
einen Halben um die Welt.
Warum sollten wir nicht schicken
einen Halben um die Welt?
Warum sollten wir nicht schicken
einen Halben um die Welt, einen Halben um die Welt?

Beim Bier, beim Wein, lustig Pappenheimer soll'n wir sein
Beim Wein, beim Bier, lustig Pappenheimer seien wir!
General Pappenheimer! General Pappenheimer! Er soll leben
General Pappenheimer lebe hoch!
Hoch soll er leben, hoch soll er leben!
Drei mal hoch!

1894

RUNDGESANG

Es geht einen Rundgesang um unsrem Tisch herum, herum, Es
geht einen Rundgesang um unsrem Tisch her-um.
Drei mahl drei sind neune Sau-fen wir wie Schweine. Es
geht einen Rundgesang um uns-rem Tisch her-um.

Es geht einen Rundgesang
Um unsrem Tisch herum, herum,
Es geht einen Rundgesang
Um unsrem Tisch herum.
Dreimal drei sind neune,
Saufen wir wie Schweine.
Es geht einen Rundgesang
Um unsrem Tisch herum.

1894

UNSER FREUND...

Un-ser Freund der Gustav soll le-ben, soll leben voller
Glanz und vol-ler Schimmer So le-be er ein'
Ei-che gleich! So le-ben wir in Schweizer-
ei! So le-ben wir in Schweizer ei und so
rump-la-na, rump-la-na Hei-rath sa - sa! Lustig sein
fröh-lich sein! Hei-rath sa - sa.

Unser Freund der Gustav soll leben, soll leben,
Voller Glanz und voller Schimmer.
So lebe er ein' Eiche gleich!
So leben wir in Schweizerei!
So leben wir in Schweizerei
Und so rump-la-na, rump-la-na Heirath-sa-sa!
Lustig sein, fröhlich sein! Heirath-sa-sa.

(Strofen »rump-lana» upprepas tills föremålet druckit i botten, varvid fortsättningen »Heirathsasa» etc. klämnes i fortissimo.)

1894

IM OLYMP BEIM HERRLICHEN
GELAGEN

Im O-Lymp beim herrlichen Gelagen Brüder sind wir noch ein-
an-der nah. Wenn die He-be kommt um uns zu fra-gen:
Wünschen Sie viel-leicht Am-bro-si-a? Dein verfluchtes
Vieh! fa-de-ral-la! Bring uns bairisch Bier! fa-de-ral-la
E-wig bairisch Bier! ha-al-le-lu-ja!!

Im Olymp beim herrlichen Gelagen
Brüder, sind wir noch einander nah,
Wenn die Hebe kommt um uns zu fragen:
»Wünschen Sie vielleicht Ambrosia?»
»Dein verfluchtes Vieh! fa-de-ral-la?»
Bring uns bairisch Bier! fa-de-ral-la!
Ewig bairisch Bier! ha-al-le-lu-ja!!

Föregående tyska kärvisor inlärde 1894 års kurs under vistelsen i Söderfors av telegrafingenjören Nisse Ström, som vistades där för telegraf-injedragning. Upptecknade ur minnet 1919 och insända av Nils Hedberg.

1896

FÖR SE HAN VA' SÅ DJÄKLA
STARK

När Karl den Tofte skulle ut mot Turkarna all slåss, då
valde han till liv-vakt de tappreste bland oss, och bland
des-sa var en just en modig ungersven om vars
bragder, man vet all för-täl-ja som så: Att han
va' så djäkla stark, att han al-drig föll till mark och
fastän då va' lessamt, såg han gläder ut ändå. Luttan
lu, luttan lej, luttan lu å luttan lej!

När Karl den Tofte skulle ut mot turkarna att slåss.
Då valde han till livvakt de tappreste bland oss.
Och bland dessa var en
Just en modig ungersven,
Om vars bragder man vet att förtälja som så:
Att han va' så djäkla stark,
Att han aldrig föll till mark,
Och fastän då va' lessamt, såg han gläder ut ändå.
Luttan lu, luttan lej, luttan lu å luttan lej.

En dag han stod på kobron vid Dünafloden bred,
Ett kruthus flög i luften, och han fick följa med.
När den modige sven
Kom till jorden igen,
Se då sa' han, fy fan! vad det här kostar på.
Men se han var så djäkla stark etc.

Vid Narva var han med, där det blodigast gick till,
Och där det var så hett, att man kunde steka sill,
Och när han värjan drog ut,
Varje gång utan prut
Uppå spetsen av ryssar satt minst trettisju.
För se han var etc.

Vid Holofsin, där ryssen fick sår i ryggen blott,
Gardisten ock som hjälte fick kläda mängdet skott.
Och när vila man gav,
Tog han halsduken av,
Och i den satt där kulor så stora som så.
För se han var etc.

En dag han order fick sig till fienden bege
Och för att resan skulle så fort som möjligt ske,
Stoppade han sin person
Inuti en kanon,
Och när skottet brann av var han framme också.
För se han var etc.

Till sist han slogs vid Bender vid turkarnas musik,
Och bäst han tumla om uti den kalebalik,
Man ett hugg honom gav,
Så att huvudet flög av,

Men då blev han så flat att han sade som så:

Man må vara än så stark,

Sist man faller dock till mark.

Men fastän dä va' lessamt, såg han gläder ut ändå.

Luttan lu, luttan lej, luttan lu å luttan lej.

Ins. av *F. von Homeijer*.

1900

DRYCKESVISA

Det var i vår ungdoms sa-graste vår, vi
drack varandra till och vi sa-de gu-tår!
Al-la så dricka vi nu N. N. till
N. N. han sä-ger in-te nej där till, För det
var i vår ungdoms sa-graste vår, Vi.
drack varandra till och vi sa-de gu-tår.

Det var i vår ungdoms fagraste vår,
Vi drack varandra till och vi sade gutår
Alla så dricka vi nu N. N. till
N. N. han säger inte nej därtill.
För det var i vår ungdoms fagraste vår,
Vi drack varandra till och vi sade gutår.

Ins. av *O. Falkman*.

1897

GUMS VISA

Skål kam-ra-ter ty li-vel är glatt och snart förgäta vi
sorgen. Vi sö-po i går, vi su-pa i dag och
ta' en sju-jä-kei i morgon.

Skål kamrater, ty livet är glatt,
Och snart förgäta vi sorgen.
Vi söpo i går, vi suppa i dag
och ta' en sjujåkel i morgon.

Ins. av *T. Gumelius*.

1900

STUMPEN

En vi-ea vill jag sjunga, som är alldeles
ny, ja ny, När jag den sjunger, alla sorgerna
fly. Tröttsam är ej min sång, stumpen är
in-te lång. Sing-la-la-la-la, Sing-la-la-la-la
Sing-la-la-lej Singla-la-lej.

5 — 19244. 100 visor.

En visa vill jag sjunga, som är aldeles ny, ja ny.
 När jag den sjunger, alla sorgerna fly.
 :|: Tröttsam är ej min sång,
 Stumpen är inte lång,
 Singlalalala, singlalalala, singlalalej. :|:

I julas i varje stuga var sång och var dans, ja dans.
 Va' vore dansen om flickor ej fanns.
 :|: När jag tar opp min stump,
 Blir det på golvet gump,
 Singl. etc. :|:

Jag gnider och jag filar så glatt på min fiol, fiol.
 Mest uppå basen, när på flickor jag glör,
 :|: Då tar jag i med kläm,
 Stumpen är gjord för dem.
 Singl. etc. :|:

En gång när jag blir gifter och vaggan börjar gå, ja gå,
 Jag sjunger och spelar så glatt för de små.
 :|: Tiger dom ej av en slump,
 Då tar jag fram min stump.
 Singl. etc. :|:

Och nu så är jag gifter me' min Sara gunås, gunås.
 Sara är en ängel med B för förstås.
 :|: Blir argsinter min madam,
 Stumpen jag då tar fram,
 Singl. etc. :|:

En gång när jag blir döder till himlen det bär, ja bär
 Porten den öppnas utav sankte Per.
 :|: Slipper jag då ej in,
 Tar jag upp stumpen min.
 Singlalalala, singlalalala, singlalalej. :|:

1900

L A M B O

Kör: Sätt nu glaset till din mund! Tjo fa-de-ri-a
 Svar: Jag nu glaset druckit har lambo!
 Och drick ur din fylle-hund!
 Ej en droppe finnes kvar.
 Tjo-fa-de-ri-a lambo. Se hur punschen
 som be-vis vill
 ut ur gla-set rin-ner ned i fylle-a-set.
 jag nu vän-da gla-set på dess gal-na än-da.
 Lam-bo, lam-bo, tjo-fa-de-ri-a lambo.
 Kör: Ja, han kunde konstern, det var en äkta
 fylle-hund. Lål oss gå till nästa man och se, vad han förstår.

Kör: Sätt nu glaset till din mund!
 Tjo-fa-de-ri-a lambo!
 och drick ur din fyllehund!
 Tjo-fa-de-ri-a lambo!
 Se hur punschen utur glaset
 Rinner ned i fylleaset
 Lambo, lambo, tjo-fa-de-ri-a lambo.
 Svar: Jag nu glaset druckit har
 Tjo-fa-de-ri-a lambo!
 Ej en droppe finnes kvar
 Tjo-fa-de-ri-a lambo!

Som bevis vill jag nu vända
 Glaset på dess galna ända
 Tjo-fa-de-ri-a lambo!

Kör: Ja han kunde konsten, det var en äkta fyllehund!
 Låt oss gå till nästa man och se, vad han förmår.

Ins. av *O. Falkman*.

1901

DEN UTSNÄRJDE TEKNOLOGENS VISA

UR SPEXET »I CALIFORNIEN»

Som or-di-na-ri-e på Teknis en gång jag gått, en
 gång jag har gått. I första trodde jag man skulle klara sig
 flott. klara sig flott. Men jag fastna på mate-ma-
 ti-ken, på ke-min och den sa-tans fy-si-ken. Nog
 vet man all man le-ver, när i första man går, nog.
 vet man all man le-ven när i för-öla man går.

Som ordinarie på Teknis en gång jag har gått,
 En gång jag har gått.
 I första trodde jag, man skulle klara sej flott,
 Klara sej flott.

Men jag fastna på matematiken,
 På kemin och den satans fysiken.
 Nog vet man, att man lever, när i första man går,
 Nog vet man, att man lever, när i första man går.

Tentamen och snärj min svaga sida ej var,
 Sida ej var;
 Och därför som extra jag i första gick kvar,
 I första gick kvar.
 Och jag klara kemin och fysiken,
 Men blev knorvad på matematiken.
 Nog vet man, att man lever, när som extra man går,
 Nog vet man, att man lever, när som extra man går.

Men med god vilja och dispens så kommer man långt,
 Kommer man långt.
 I andra mekaniken gjorde sinnet så trångt,
 Sinnet så trångt.
 Och jag snärjde på »Bach» och på »huset»,
 Men åt fanders det gick med det snuset.
 Nog vet man, att man lever, när av snärj man är halvdöd,
 Nog vet man, att man lever, när av snärj man är död.

Då gav jag mig från Teknis och ut på praktik,
 Ut på praktik.
 Men fick ej plats, de sa', att de ej använde lik,
 Ej använde lik.
 Nu jag skall mig för pengar utställa,
 Och ej mer skall på Teknis jag skälla.
 Men vore jag ett lik, skulle jag vara liknöjd,
 Men vore jag ett lik, skulle jag vara nöjd.

Denna visa sjöngs på T. I. av Sten Grönvall och användes även till
 flydda dagars påminnelse på bergsresan 1902.

På stadens brygga stodo vi en dag:
stå ej så nära kanten, sade jag.
För min skull Ammeli låt bli, låt bli,
men foten slant och flickan dask uti, etc.

O himmel, skrek dess moder, som var med,
och med ett skutt jag dök i djupet ned.
Men i en slup en löjtnant kom med hast
och fick en fik av fickans klänning fast, etc.

Han flickan förde levande fast blek
in till dess mor, som stod på strand och skrek.
Och modern i sin famn löjtnanten slöt,
men gav mej fan, fast jag var mera blöt, etc.

Jag sam till stranden med det rön jag gjort,
i byxor är det svårt att simma fort.
Om kärlek må ni säga vad ni vill,
löjtnanter borde aldrig finnas till, etc.

Ins. av *J. Kempe*.

1902

OM SKRÄDDARN SOM DRUNKNA

I Tuna församling
i januari månad,
där drunknade en skräddare
allt bredvid en sjö.

Han hade fått sig brändevin,
där nere hos Per Anders.
Han var fäll lite plägader,
som vållade hans död.

Så tog han på sig skridskor,
de falskeliga slädar.
Han kunn fäll allri ana,
att isen var så svag.

Men jåk'len han vart lurader,
ty det gick håll på isen,
och han föll ner i hålet
och drunkna som en katt.

Där låg han på sjöbotten
och såg de stjärnor blänka
och vifta kalla handen:
»farväl min fästemo».

Hans fästemo Johanna
hon sörjde sig fördärvader.
Men nu så är hon gifter med
skomakaren i byn.

Och akter er för skridskor
de falskeliga slädar,
ty genom dem har drunknat
en skräddaregesäll.

Och viljen i veta,
Vem visan diktat haver
så är det Nils Melander
en skräddare så bald.

Upptecknad av *H. Johansson*.

1902

SKÖN CECILIA

Mel.: *Eskmåvisan.*

En rallare, en rallare till Skövde ort han kom.
 Han fria till en flicka, Cecilia hette hon.
 Hennes tankar va' frimodiga, hennes hjärta stod i brann
 Blott för hon stod och tala vid en rasker rallarman.

Tro aldrig att jag knyter något kärleksband med dig,
 Nej du är blott en rallare och jag en flicka fin.
 Nej bort med så'na tankar, nej bort med så'nt begär.
 Tro aldrig att jag håller en rallare så kär.

Den rallaren, den rallaren han reste bort sin kos.
 Han reste bort från hemmet och från sin fagra ros.
 Hans tankar var Cecilia, som en gång varit hans,
 När han om hennes hjärta bad allt uppå kärleksvis.

Sju åren voro gångna, sju åren runt omkring,
 Då faller skön Cecilia i febersjukdom in.
 Den sjukdomen var blandad med smärta och stor sorg.
 Allt för hon hade givit den raske rallarn korg.

Cecilia blev döder och lagder uppå bår;
 Av gossar blev hon buren till gravens mörka vrår.
 I denna mörka boning, i denna kalla grav,
 där vilar skön Cecilia som rallarn älskat har.

Å hör i flickor alla, som än ogifta gå,
 Tag mot era gossars anbud, när som det bjuds uppå.
 Låt Edert högmod falla, som i edert sinne bo
 I gravens mörka boningar skall så'nt ej finna ro.

Ins. av *J. Kempe.*

1902

FINA OCH SVEN

Mel.: *Jüntblig.*

Ung Fina gick i lunden grön och tänkte på sin Sven,
 han hade låft'na ett porträtt, hon honom ett igen.
 Ty kärleken i bröstet brann
 sen första gång de såg varann
 faderallanlej, faderallanla, faderaderallanlej.

De dristeliga arm i arm te fotografen klev
 in på kontoret, där han satt och plitade och skrev.
 Men Sven blev ståendes så blyg
 mens Fina snöt i förklästyng
 faderallanlej, o. s. v.

Så satte han dem på en bänk helt nära till varann,
 av såpa Finas anlet sken och Sven var likadan.
 De glodde som kaniner två,
 att riktigt bra porträttet få
 faderallanlej o. s. v.

Fina först fick mål i mun och gav ett klart besked.
 Jag vill ta av mej nu på stunn, å Sven han vill så med.
 Och blir det första riktigt bra,
 så ska vi sen ett dussin ha
 faderallanlej, o. s. v.

Nu är historien redan slut och glömd för länge sen;
 och innan året det var slut var Fina gift med Sven.
 I gröna lunden tiden gått,
 och Fina nog sitt dussin fått,
 faderallanlej, o. s. v.

Ins. av *J. Kempe.*

1902

O, SUSANNA!

Näst in- till en kyss av ett fe-*me-nin* tycker
jag bäst om champagnevin. Får jag inte det så ger jag
allting hin och tar hellre in stryk-*nin*. O, Su-
sanna, varför reste du från mej? När du
visste så för-*baskade väl* all mitt hjärta älskade dej!

Näst intill en kyss av ett feminin
tycker jag bäst om champagnevin.
Får jag inte det så ger jag allting hin
och tar hellre in stryknin,
O, Susanna, varför reste du från mej?
när du visste så förbaskade väl
att mitt hjärta älskade dej.

Alla vackra flickor vilja gifta sej
och de fula med vilja gifta sej.
Alla vackra flickor vilja gifta sej,
men ingen vill ha mej.
O, Susanna, varför reste du från mej?
när du visste så förbaskade väl,
att mitt hjärta älskade dej.

Femhundra käringar i Lundströms kök
i Lundströms kök, i Lundströms kök
alla var di fulla utom en, som söp,
utom en, som söp sej full.
O, Susanna, varför reste du från mej?
när du visste så förbaskade väl,
att mitt hjärta älskade dej.

Tjo!

Ins. av K. Mörtzell.

1902

NIGGERVISA

Av Arvid de Wahl

Ja' kommer i-från Af-ri-ka, det kan ju alla
se, för ja' är svart i synen, som den värste so-la
re och kors i jes-se namn var helst, som ja' går
fram, så hurra gubbar-na åt mej fast-
än jag svär "God damn."

Ja' kommer ifrån Afrikat, det kan ju alla se
för ja' är svart i synen, som den värsta sotare.
Å kors i jesse namn, var helst som ja' går fram
så hurra grabbarna åt mej, fastän jag svär »God damn».

Som alla ifrån Söder så tycker jag om kvinns
och nöjer mig med vita, när som inga svarta finns.
Å alla flickorna, dom tycker jag ä bra,
å svart på vitt, att de' ä sant, de' vill dom gärna ha.

Ja' knogar uppå Teknis å är studerad karl,
å Stapelmohr han sörjer för min kassa som en far,
så de' går riktigt bra, ja' får vad jag vill ha'
å nån procent ska' han väl ha på stackars styvrarna.

I matmatikens örtagård ja' knogar som ett bi,
å hinner knappast äta för delta (δ), tau (τ) å fi (φ)
å innan ja' blev van, ja' tänkte »Kulan» minsann
va' ej funktion av radien, men väl funktion av fan.

Två gånger uti veckan ger herr »Hassel» oss motion
så fingrarna dom kroknar mé sin sabla »korrektio».
Fy fan va de ä' trist, ja' tror min själ förvisst,
att »Fysikum» blir nog ett »korrektionshus» av till sist.

Vi i »den svarta konstens» mysterier ha vigts in,
å ä' vi också ulvar, så nog byta vi om skinn.
Jag svarta sotare, ja' tror så svart jag ä'
så kunde ja' bli vit, som ljusets ängel uti thé.

Ja, tycker bra om sprit — å ja' går gärna på galej,
ibland ä' ja' på »Kulan» — ibland ä' han på mej,
men ja' tar saken lätt — om ock jag tar en skvätt,
så kan ja' ändå aldrig supå näsan »fiolätt».

Denna visa, som tillhör ett teknologspex, sjöngs ofta på gamla T. I.
av författaren. Den upptogs på bergsresorna och sjöngs bland annat av
1902 års bergselever.

Ins. av J. Kempe.

1902

PÅ BRON

En lantman han tog sig en Stockholmsmamsell, han
tog na med lust och be - gär. Men ändå hon
suc - ka från morron till kväll. Ty hon had en annan så
kär. Och gub - ben gick jämt up - på bron,
och gub - ben sig jämt tog motion.
Att på bron sig ta - ga mo - tion. Ja, gubben gick
jämt uppå bron. All på bron sig
ta - ga mo - tion, ja gubben gick jämt uppå
bron.

En lantman han tog sig en Stockholmsmamsell,
Han tog na med lust och begär.
Men ändå hon sucka från morron till kväll,
Ty hon hade en annan så kär.
Och gubben gick jämt uppå bron,
Och gubben sig jämt tog motion.
∴ Att på bron sig taga motion
Ja gubben gick jämt uppå bron ∴

På gatan där-kom nu en herre så fin,
 Frun tycktes ha sett honom förr,
 Ty av henne genast han fick en söt min,
 Och skyndsamt hon öppna sin dörr.
 »Min man han är nere på bron,
 Min man sig nu tager motion.
 ∴ Att på bron sig taga motion
 Min man han är nere på bron» ∴:

Men gubben han tänkte: »Vafan står nu på,
 Måntro hon nu lura mig vill.
 Jag låtsar visst jag, som jag tänkte gå,
 Men stannar i rummet intill.
 Jag låtsar gå ned uppå bron,
 Jag låtsar mig taga motion.
 ∴ Att på bron mig taga motion
 Jag låtsar gå ned uppå bron» ∴:

Och älskarn han fick mången brinnande kyss,
 Frun vilade just i hans famn,
 Då gubben, som står bakom dörren och lyss,
 Steg hastigt och oväntat fram.
 »Jag har inte varit på bron,
 Jag har inte tagit motion.
 ∴ Att på bron mig taga motion
 Jag har inte varit på bron» ∴:

Älskarn han tog genom fönstret reträtt.
 Frun sade till gubben: »Min vän,
 Han har blott besökt mig på anständigt sätt
 Och kommer nog aldrig igen.
 Jag trodde du var uppå bron,
 Jag trodde du tog dig motion,
 ∴ Att på bron du tog dig motion.
 Jag trodde du var uppå bron» ∴:

Gubben han sade: »Jag var ej på bron,
 Om var dag jag tog mig motion,
 Så vore det slut med min reputation,
 Och jag finge anslånga horn.
 Jag aldrig mer tager motion,
 Jag aldrig mer går uppå bron.
 ∴ Att på bron mig taga motion
 Jag går aldrig mer uppå bron» ∴:

Ins. av J. Kempe.

1902

MED VÅTA ÖGON SER JAG

Med vå - ta ögon ser jag på böl-jor-na de blå, som
 ra-sande och vilda mot klippväggen slå, ty
 långt i fjärran är den vän jag har så kär, och
 jag hans bleka lilja på stranden väntar här.

Med våta ögon ser jag på böljorna de blå,
 Som rasande och vilda mot klippväggen slå.
 Ty långt i fjärran är
 Den vän jag har så kär,
 Och jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här.

»Till hösten är jag åter hos dig mitt unga viv»,
Så sade han och slöt mig förtroligt till sitt liv.
Nu dagarna de gå,
Och böljorna de slå,
Men inte kommer vännen, hur än jag längta må.

Emellan oss är skog och sjö, emellan berg och dal,
Emellan oss är frid och fröjd och även sorg och kval.
Ty långt i fjärran är
Den vän jag har så kär,
Och jag hans bleka lilja på stranden väntar här.

Jag suckar och jag klagar, jag tåras och jag ber
Och spejande som falken utöver havet ser.
Men dagarna de gå,
Och böljorna de slå,
Men aldrig kommer vännen, hur än jag längta må.

Ack om jag hade vingar, som fågeln högt i sky,
I denna natt jag skulle till andra länder fly.
Ty långt i fjärran är
Den vän jag har så kär,
Och jag hans bleka lilja på stranden väntar här.

Ja länge har jag väntat, nu är min enda tröst,
När hjärtat icke längre vill klappa i mitt bröst,
Och inga dagar gå,
Och inga böljor slå.
Då får jag träffa vännen i himmelen den blå.

Ins. av *H. E. Johansson.*

1902

BÅLEN

Lik en A-fro-dite in-bäd-dad mellan dunen, I naturlig oskulds
sköna högtidskrud, Väntar A-spasie i svällande paulunen,
Ack, för länge re'n all famna mig som brud. Men all lämna bålen,
in-nan den blir slut - Nej, madam får vänta, tills vi druckit ut.

Lik en Afrodite, inbäddad mellan dunen,
I naturlig oskulds sköna högtidsskrud,
Väntar Aspasié i svällande paulunen,
Ack för länge re'n att famna mig som brud;
Men att lämna bålen, innan den blir slut —
Nej, madam får vänta, tills vi druckit ut.

Vänskap är en planta alltför rar att finna:
Ve den, som ej fått förstånd att odla den!
Hellre jag förlorad ger min älskarinna
Än jag skämtar bort en gammal prövd vän;
Men att lämna bålen, innan den blir slut —
Åh nej, käre, vänta, tills vi druckit ut!

Spåda gräset gror och bäckarne bornera,
Näktergalen från sin häck re'n börjat har
På sin zauberflöjt sitt tema variera,
Luften är så mild och himlen azurklar;
Men att lämna bålen, innan den tar slut —
Nej, vi se naturen, se'n vi druckit ut!

Kors, vad klämtar klockan — tretton — fjorton — femton
 Pang,.... där ha vi ägget..... pang, ännu ett skott!
 Kungen och generalerna få lyda kläm-ton.....
 Lågan famnar knuten..... rättnu blir det brått!
 Men att lämna bålen, innan den tar slut —
 Nej, låt knuten brinna, tills vi druckit ut.

Himmelshöga vågen sköljer över skutan.
 Timmermannen letar ett förborgat läck,
 Masten vrosks i sjön och vraket vräker utan....
 Pumpa, pumpa, pumpa! Alle man, på däck!
 Men att lämna bålen, innan den tar slut —
 Åh nej, sk.. i pumpen, tills vi druckit ut.

Käre doktor, kom..... mamsell har ont i magen!
 Knappt en fjärdels timma kan hon hålla tätt.
 Stackars liten en, hon springer hela dagen:
 För var gång hon springer, släpper hon en skvätt.
 Men att lämna bålen, innan den tar slut —
 Nej, mamsell må korka, tills vi druckit ut.

Gamla Barbro ropar jämmerligt på prästen:
 Mikael och satan raffla om dess själ.
 Nervid trappan väntar klockaren med hästen...
 Rädd är gumman om sitt andeliga väl.
 Men att lämna bålen, innan den blir slut —
 Åh nej, käringen dör ej, förr'n vi druckit ut.

Livet är likväl (förståndigt att betrakta)
 Ej stort mera värt än någon annan bål.
 Huru vise än och sälle oss vi akta.
 Måste vi därän och dricka dödens skål....
 Skördeman, din skål! Se'n bålen tagit slut,
 Må du gärna skipa — vi ha druckit ut.

Världarna förgås och stjärnorna krevera,
 Månen utav ostmask en gång frätes upp.
 Solen, remnad, skall i vatten rekylera
 vid basune-gäll av domedagens tupp.
 För de fromme se'n skall redas till en bål
 Att i evig nektar dricka bryggarns skål.

Ur *Vadmans* dikter.

1902

I KOLMÄTAREGRÄND

Det näktar och bjäktar med kärlekens ljus, del är
 tre trappor upp i ell envånings-hus ut-i
 stan, ut-i stan, ut-i Kolmä-tar-gränd ut-i
 stan. För ralje-ri och ka-nalje-ri och
 drickom tjoliman hej. För drickom tjoli-man
 hej, för drickom tjoliman hopp la, la,
 hopp la, la, la, la.

Det näktar och bjäktar med kärlekens ljus,
 det är tre trappor upp uti ett envåningshus
 uti stan, uti stan,
 uti Kolmätargränd uti stan.

För raljeri och kanaljeri
och drickom tjoliman hej.
För drickom tjoliman hej
för drickom tjoliman hopp la la, hopp la la la la!

Jag hade en flaska med konjak uti,
som jag fått av en skralla, som hette Sofi,
uti stan, uti stan,
uti Kolmätargränd uti stan,
För raljeri och kanaljeri etc.

Det var härom kväll'n när jag gick till min vän,
som jag fick mig en smocka i Kolmätargränd
uti stan, uti stan,
uti Kolmätargränd uti stan.
För raljeri etc.

Ins. av J. Kempe.

1903 och 1907

ALFRED OCH IDA

Mossbe - lu - pen hydda stod vid Heclas
fot - hö - ga granar skydda
den mot stormens hol - Men där -
in - ne, sorgsna minne, livets stormen ros bröt
av. Än på strand vi finna kors på I - das grav.

Mossbelupen hydda står vid Heclas fot
Höga granar skydda den mot stormens hot
Men därinne, sorgsna minne, livets storm en ros bröt av
Än på strand vi finna kors på Idas grav.

Alfred skön som våren drog till främmand' land
Blek med spridda håren Ida grät på strand
»Gå att strida, glöm ej Ida, hennes kärlek, hennes tro
»Tåligt skall hon bida återkomstens ro.»

Ida gick på stranden lik en älsklig and
Ritade i sanden månet älskat namn
Morgondimman, middagstimman suckande hon dväljes där
Månens bleka strimma finner henne där.

Snart från bleka kinden blomman flyr sin kos
Liksom prärievinden härjar söderns ros
Tårffyllt öga mot det höga fåfängt höjer hjärtats bön
Trohet båtar föga, falskhet är dess lön.

Enda dotterns smärta tär den gamles bröst
Arma fadershjärtat skyndar att ge tröst
»Gråt ej Ida, till Din sida snart jag Alfred återför
»Blott för Dig jag vida bort en vallfärd gör.»

Skyhögt vågen svallar över havets bryn
Åskan rysligt knallar, blixten delar skyn
Skepp förstördes, nödrop hördes, vraken slungades mot strand
Och på vågen fördes mången frälst i land.

Av förtvivlan slagen Ida ser sin far
Redan skumt för dagen gubbens öga var
»Livsminuten är förfluten, döden ren har kallat mig
»Alfreds tro är bruten, han har svikit Dig.»

Nu den gamle lad' sin hand i dotterns hand
 Ett farväl han sade, gick till fridens land
 Döden svingar mörka vingar, men då hörs ett smärtans ljud:
 Samma ängel bringar Idas själ till Gud.

Ins. av *I. Barthen.*

1903

HULDA

När solen i väster sig sän - ker bak' Hammarbys
 sko - gar och fjäll - och tusen små stjärnor där
 blän - ker på himmelens mörkblåa päll.
 Då styr jag min julle, då är jag så nöjd, då
 klappar mitt hjärta av kärlek och fröjd för Hulda, min Hulda,
 Hulda, min Hulda, för Hulda, min trofasta vän.

När solen i väster sig sänker
 bak' Hammarbys skogar och tjäll
 och tusen små stjärnor där blänker
 på himmelens mörkblåa päll,

Då styr jag min julle, då är jag så nöjd,
 då klappar mitt hjärta av kärlek och fröjd
 för Hulda, min Hulda,
 för Hulda, min Hulda,
 för Hulda, min trofasta vän.

Men om du mig skulle bedraga,
 då i världen jag ensam får gå,
 varje dag skall jag sucka och klaga
 ingen tröst jag av någon kan få.
 O, Hulda jag reser då långt bort från dig,
 på jorden, jag lovar, du mer ser ej mig.
 För Hulda etc.

Men om du vill bliva min maka
 jag lovar dig kärlek och tro.
 För dig vill jag allting försaka,
 vi sätta vårt torftiga bo.
 Där kärlek skall trivas från morgon till kväll
 och oro och tvedräkt fly bort från vårt tjäll.
 För Hulda, etc.

Förr'n året har lupit till ända
 i brudstol de gingo de två,
 och hur de i världen sig vända
 tyckes lyckan med dem jämt stå.
 Små Huldor och Pellar de ha nu i mängd
 och Hulda hon sjunger vid vaggan så säll:
 För Pelle, min Pelle, etc.

Ins. av *Georg Fagerberg.*

1908

PHYLLIS

PRESENTERAD AV GEORG FAGERBERG

Musical score for 'Phyllis' in G major, 2/4 time. The score consists of six staves of music with lyrics in Swedish. The lyrics are: 'För att möta her-den trogen, tra, la, la, la, tra, la, la, la, la. Phyllis smög sig bort till skogen, tra, la, la, la, tra, la, la, la, la. Där på mos-sans mju-ka rund, tog hon sig en li-ten blund tra, la, la, la, tra, la, la, la la - tra, la, la, la, tra, la, la, la, la.'

För att möta herden trogen, tra, la, la, la, tra, la, la, la, la.

Phyllis smög sig bort till skogen, tra la, la osv.

Där på mossans mjuka rund

Tog hon sig en liten blund

Tra, la, la, la, tra, la, la, la, la.

Tra, la, la, la, tra, la, la, la, la.

Hennes mamma, som sig borde, osv.

För att se vad Phyllis gjorde,

Efter smög på raska ben,

Men fann Phyllis helt allen.

Tra, la, la, la osv.

Med en kyss hon henne väcker, osv.

Phyllis blindvis famnen räcker,

Ropar »ack min Damon (sjöngs 'Daumann') kär

Sent i dag du kommen är».

Tra, la, la, la, osv.

»Har en karl ditt hjärta rövat, osv.

Då jag ämnar oförtövat,

Som ett straff för brottsligt sinn'

Dig i kloster spärra in.»

Tra, la, la, la, osv.

»Kloster! av vad jag erfarit, osv.

Mamma ej i kloster varit,

Skulle så med alla ske,

Då jag ville klostren se.»

Tra, la, la, la, osv.

SÅNG TILL »HELAN»

Musical score for 'Sång till Helan' in C major, 2/4 time. The score consists of three staves of music with lyrics in Swedish. The lyrics are: 'Kom bröder låt-om oss la su-per, som räd-dar oss från mången sorg. Den hjälper oss från mask i ma-gen och rafflar som en tolv-tums spik'

Kom bröder, låtom oss ta supen,

Som räddar oss från mången sorg.

Den hjälper oss från mask i magen

Och rafflar som en tolv-tums spik.

Till första söker man med flera A-n,
uti betyg och likväl får man fan,
nå skönt — då lägger man sig på praktik,
och njuter utav lantluft och lyrik.

Tentera man försöker utan krus,
nå gudskelov man är väl ej tungus,
och klaras skivan gaskar man för två,
och rullar man så gaskar man ändå.

Man lider ej av anlag för kemi,
men därför bör man inte dyster bli,
man för diet på the och annat slask,
så har man sjuan som uti en ask.

Har man ej av naturen fallenhet,
för frihandsteckning, som ju händer det,
så hjälper ju naturen också till,
ty uti den finns »kalk» åt vem som vill.

När plånboken är tom och kovan svek,
så lånar man av den som sist fick rek,
och får man inte låna, — nå stor sak,
ty på Petissan kritsar man med smak.

Om man utav omständigheters makt,
fått deponera i för hastig takt,
så har man ju blott gjort sin plikt med flit,
och de' ponerar jag är en merit.

Om ej betygen ha nån större glans,
så att kollegium ej ger dispens,
så blir man hastigt meget illa syg
och får dispens på sina sygbetyg.

Vad tjänar till att snärja sig ihjäl,
det är ej bra för hälsan — nej min själ,
men vill man dö en onaturlig död,
så finns på Teknis »rep» i överflöd.

Och om man kammar noll som civilist,
så går man över och blir mekanist,
och blir man kuggad blir man väl kemist,
men sällan eller aldrig blir man trist.

Så allt kan klaras med ett gott humör,
ty ledsnaden till Teknis inte hör,
nej inte förr än negrerna i Kap
med Moster ingått samvetsäktenskap.

1904

STOLPENS VISA³

Och hör nu mitt herrskap, jag är be-vä-ring, jag och
En dag när jag stod där allt up-på Trossens fält och
tram-par uppå fältet allt en-ligt Sveriges lag, för
lös-sa ut-å opölle gå all-de småll re-jäll. Då
Konungen och kronan jag gick och slet var dag. Och
kom vår kafflen "Ludde" och ställ'de mej sitt tal. Säg
all jag ej var kronvrak det vet ni liksom jag.
vill du ut och kriga med Kungen av Transvaal?

Och hör nu mitt herrskap, jag är beväring jag
Och trampar uppå fältet allt enligt Sveriges lag,
För Konungen och Kronan, jag sliter ont var dag,
Och att jag ej är kronvrak, det vet ni liksom jag.

En dag när jag stod där allt uppå Trossnäs fält
Och lössa ut å skötta så att de small rejält,
Då kom vår kaften »Ludde» och ställd te mej sitt tal,
Säj vill du ut och kriga, med Kungen av Transvaal?

Si drottning Viktoria har skrivit brev till mej,
Hon vill ha generaler och då jag tänkt på dej,
Me Buller får du strida, och det skall nog bli Bång,
för han förstår nog konsten, med Krupp och med Armstrong.

Bevare Kaftenen, visst vill jag bli general,
Om i Orangutanien eller ock uti Transvaal.
Jag reser tvärt på skivan, med ångaren Pretrol,
Ty säkert är det bråttom, att störta Krügersstol.

Sen for jag, det tror jag bort till Pretrolia,
Och där jag träffa Vester, han som är från Filipesta.
Med Vester ifrån öster till gumman Lådysmith
som säljer Smidstens droppar, till man sin på kredit.

I Kimberland bekantskap jag gjord' med Långe Tom,
Som tusen gånger värre är än vår John Erikson.
Han skriker och han gormar och sprir ett djårdrans »os»,
Ja stackars hanses fästmö, den där Cicilia Rhoos.

Se'n slogs jag som tusan vid Modderivers strand,
Och fick som min belöning en Bloemfontän i hand,
Och i en Spionkopp se'n, jag drack för Englands sak,
Och Cronje han blev slagen, se där ett Cronje-vrak.

Nu är jag tillbaka igen i Sveriges land,
Belönad av Viktoria med hennes Strumpeband,
Men som jag inte vet alls, varte ett så'nt ska va,
Så skänker jag det gärna till vårat lands försvar.

Ins. av K. Mörtzell.

I SMÅLAN', DÄR MÅR MAN SÅ GÖTT, GÖTT, GÖTT

Smålan', där mår man så gött, gött gött. Men
lätt kan en få sej en plätt, plätt, plätt Ja.
in-tel an-nal lan'en upp-vi-sa kan, där
all-ting är så ljuvligt och så gött, gött, gött.

I Smålan', där mår man så gött, gött, gött
Men lätt kan en få sej en plätt, plätt, plätt
Ja intet annat lan' en uppvisa kan,
Där allting är så ljuvligt och så gött, gött, gött.

Se flickora där ä så söta som bär
Med kritvita armar och smånätta tär
De bli röa i syn't när en tar dem om tryn't
Och hä' gör i hjärtat så gött, gött, gött.

Men te kyssa dem det går då rakt inte an
Då sparka de värre än skam själver kan
Ja Anders Pers Pål, han feck nog känna på't.
Men han töckte allt ändå att det var gött, gött, gött.

Se Stina ho slog honom rakt på hans trut
Och bad honom veta si' söndiga hut
Men hur det sen geck, så kyssen ho feck.
Och så töckte ho allt att det var gött, gött, gött.

Ins. av A. Sylvén.

1906

SERENAD

Signo-ri-la, Ni va prome-ne-ro. Achompag-
na-ro jag med mi som-bre-ro. O, jag
va-ra ki-li ca-val-liero. Signo-ri-la då
Ni pro-me-ne-ro. Oh, Ma-don-
na espag-no-la, ge mig di pa-ro-
la. Oh, Ma-don-na espag-no-
la, ge mig di pa-ro-la

Signorita Ni va promenero,
Ackompagnero jag med mi sombrero
O jag vara kili cavalliero
Signorita då Ni promenero
:|: Oh Madonna spagnola, ge mig di parola :|:

Signorita är jag med mantilja
O jag struntar i hela kodilja
En så'n dära signor luktarilja
Jag har toreador i Sevilja
:|: I Sevilja, briljantissimo, han är mer bravissimo :|:

Signorita Ni vara liano
Med en toreador babiano
Om Ni låta mig kamma nolliano
Så per Bacho skall jag ta mej fanio
:|: Med stilletto, sticka till you, à la italiano :|:

Andra versen sjunges helst en oktav högre.
Föredrages med känsla och glöd.

Ins. av E. Müller.

1906

OPP MÄ KULISSEN

Rätt mångel ord-språk det finnes till här i
livet, som till för-strö-el-se bli-vit
männi-skan gi-rel. Det allra
se-na-ste, säg mig, kunnen I gis-sen.
Jo, det är cirkus ordspråket 'Opp mä ku-lissen'!

Rätt mångt ordspråk det finns till här i livet
Som till förströelse blivit människan givet
Det allra senaste, säg mig kunnen I gissen
Jo det är cirkusordspråket »Opp mä kulissen».

Ifrån ett fönster föll ned en palm i en kruka
och puff! cylindern uppå en herre den stuka.
Då hörs en kärngröst som från självaste hissens:
»Hör lilla herrn där, var snäll kom opp mä kulissen».

En dam försökte att smugla in några tyger,
Och i det syftet hon under kjolen dem smyger,
Men knepet upptäckts och tjänstemannen den prissen
Han säger hårdhjärtat till'na: »Opp mä kulissen».

Med dans vi just inte bruka bortskämda vara.
Vad här nämns dans, det är några skuttningar bara.
Men så kom Saharet den förtjusande missen.
Då blev det highlife, då blev det opp mä kulissen.

Jag skulle en gång en vacker flicka få pussa,
Men när jag skulle till av häpnad jag stussa
Hon bar ett ogenomträngligt flor, »läckerbissen»,
Men jag sa' vänligen till na: »Opp mä kulissen».

Jag for på järnväg och mitt emot satt en flicka,
Som misstänksamt på allt jag gjorde sågs »blicka»
När så för soln jag drog ned gardin skrek hon »lissen».
»Ni skulle blygas, min herre, opp mä kulissen».

Ins. av A. Sylvé.

1906

AMANDAS LILLA HÄST

A - man - da hon tjänte hos skräddarmästar Kropp och
drömde om att svinga sig ut - i världen opp. Hon
önska sig bland annat, som flickor önska mest, en
stor och bussig fästman och så en li - ten häst, hon
så en li - ten häst.

Amanda hon tjänte hos skräddarmästar Kropp
Och drömde om att svinga sig uti världen opp.
Hon önska sig bland annat, som flickor önska mest,
En stor och bussig fästman och så en liten häst.

En dag när en snusbod hon råka gå förbi;
Så köpte hon en lottsedel till ett lotteri.
Hon trodde till »Dramatens», men sicken en molest!
Det var ett lotteri, där man vinner sig en häst.

Vid Djurgårdens cirkus en dag Amanda stod
Med ansiktet så rött som hon doppat det i blod,
Och tätt vid hennes sida som skinnet kring en läst
Med huvudet på sned stod Amandas lilla häst.

Nog måste man väl medge, det var ett kitsligt fall,
Ty inte har en flicka, som tjänar, något stall.
Och fastän hennes fällbänk bland fällbänkar var bäst,
Så inte fanns där plats för Amandas lilla häst.

Men när som hon trodde, att allting var förbi,
Så kommer där en prisse, som hade åkeri.
Han fria till Amanda med mången ljuvlig gest
Och lova bli en far för Amandas lilla häst.

Och ordet han höll, så en dag i högtidsskrud
Var åkarn hennes brudgum och hon var åkarns brud.
Men säg, vem tror Ni drog dem iväg till kyrkans präst,
Det var, så sant ja lever, Amandas lilla häst.

Och åren ha gått och tre flickor har hon fått,
Men plötsligt kom en pojke, och då förstas blev brått,
Man köpte korb och skinka till dopets helga fest,
Men surstecken den var av Amandas lilla häst.

Ins. av A. Sylvé.

1906

FIRMAN JONSSON

En enda gång jag älska-de en man Carl
 Axel Oskar Jonsson helle han. Han var
 anställd på kontor han, och en evig kärlek svor han, o så
 bil-da vi ett bo-lag med va-rann. Han var
 anställd på kontor han, och en evig kärlek svor han, och så
 bild-a vi ett bo-lag med varann.

En enda gång jag älskade en man
 Carl Axel Oskar Jonsson hette han
 Han var anställd på kontor han
 Och en evig kärlek svor han
 Och så bilda vi ett bolag med varann.

Jag och Jonsson gingo uti kompani
 Och vårt kompani var som en symfoni
 Det var ungefär detsamma
 Som två lågor i en flamma
 Som ett dubbelt italienskt bokhålleri.

Jag var debet i affären immerbadd
 Men Carl Axel Oskar Jonsson var så fadd

Han tog saken mera ledigt
 Han var, kan man säga, kredit
 I kärleksaffärens stora hjärtekladd.

Och vårt skepp det segla till vår kärlekskust
 Där det lasta av mitt hjärtas rika must
 Och vi köpte och vi sålde
 Men det gick för hin i valde
 »Jonsson Compani» det gjorde blott förlust.

När till slut ej fanns den ringaste resurs
 Stoppa' Jonsson hela lagret i sin börs
 Och så smet han den pultronen
 Från affären och »kompanjonen»
 Och med det gick »Firman Jonsson» i konkurs.

Ur »Kovander, Bovander & Co.»

1907

TEKNISVISA

Mel.: »Uti Paris».

När man på Teknis inte kan sig klara,
 Man alltid söker få dispens.
 Och den beviljas ganska villigt bara
 Den minsta lilla orsak fanns.
 En sjukdom man helt plötsligt får
 Som smör det i kollegiet går
 En liten, liten tids dispens man får.

Ett annat sätt: man skaffar sig ett papper,
 Att man har varit militär
 Och under sommarna krigisk nog och tapper,
 Det nästan ändå bättre är.

Då går det alltid som en dans
Att få en liten tids dispens
En liten, liten liten tids dispens.

Men i två ämnen högst dispens beviljas
Och det med vissa villkor blott.
Sprack man i fler, från Teknis får man skiljas,
Och det är kanske lika gott,
Ty Teknis är, som var man vet,
Ej likt ett universitet,
Det minsta lilla universitet.

I mekanik man aldrig dock bör spricka,
Om man tillhör gruppen b.
Ty i sex timmar minst man då får dricka
I botten sorgens bägare,
Ty lektorn han är inte snäll
Mot den, som gör det minsta fel
Det minsta lilla, lilla räknefel.

Sprack man i grund, som extra man försöke,
Och det sin vissa fördel har.
Då är man fri från pliktens bleka spöke,
Och det är inte en och var.
Om man då knogar riktigt krytt,
Man ordinarie blir på nytt,
Men det ska vara riktigt, riktigt krytt.

Men det är dyrt av bara glatta fanken.
För att en tid som extra gå
Måste man spränga hela skånska banken
Och knappt det räcker till ändå.
Men roligt är så det förslår,
Att såsom extra gå ett år,
Ett litet, litet, litet läseår.

Ins. av *I. Barthen.*

1907

ESKIMÅVISAN

Det var en gång en es-ki-må, vars namn, om jag minns
rätt, var Es-kil Es-ki-mär-tensson, Es-
quiör rätt och ställ. Till yr-kel es-ki-
må-la-re med långt och sva-jigt hår. Han
älska-de en es-ki-mö, som nyss fyllt sexton år.

Det var en gång en eskimå, vars namn, om jag minns rätt,
var Eskil Eskimårtensson, Esquiör rätt och slätt.
Till yrket eskimålare med långt och svajigt hår.
Han älskade en eskimö, som nyss fyllt sexton år.

Hon hette Eskimonika och bodde med sin mor
på klippan Eskimåseskar, dit målar'n ofta for.
Det var en eskimånskensnatt, en våg kajaken tog,
och Eskil Eskimårtensson han drunknade och dog.

Och fröken Eskimonika, som uppå klippan stod,
hon tog ett eskimordredskap och föll uti sitt blod.
Och eskimånen sken så blek, då paret döden ljöt,
Och eskimodern svimmade, och eskimopsen tjöt.

Föredrogs av Jonny Montgomery på bergsresan år 1907.

Ins. av *J. Kempe.*

1907

STUDENTSKAN PÅ TEKNIS

(Agnes Magnell, gift Smitt)

Mel.: Wienerkreuzerpolka.

Om Ni från gamla glada tiderna
 En Blandare vill ta
 Så kan Ni väl knappast undgå möta mina kända drag,
 Ty Agnes det är jag.
 Ja, just jag studentskan är.
 I mig blev var och en smått kär,
 Ja helt begripligt, när man si så här
 På Teknis kvinnan är.

Ty kvinnan ville, som vi alla vet,
 Ha full likställighet
 Med mannen, men att sitta hemma, koka mat och sy,
 Fy sjuutton usch och fy!
 Men som helt begripligt var
 Därvid rakt åt skogen bar
 Ja inte så underligt när man si så här
 På Teknis kvinna'är.

På Teknis gjorde Amor som jag tror
 Ett hiskeligt rumor
 Och jag, jag sprack i tredje, men min tillflykt genast jag då fann
 i äktenskapets famn.
 Gamla Teknis gjordes så.
 Till en äktenskapsbyrå.
 Och helt begripligt Styrelsen ej just
 Blev över sig förtjust.

Ins. av I. Barthen.

1907

GUBBEN NOAK

Vi prisa gärna gamla testaments dar, då
 levde paradiset uti en och var, Vår Herre skipade
 själv lag och rätt. Men nu så går det till uppå ett
 annat sätt gunås, tra-la-la-la, gunås, tra-la-la-
 la, gu-nås, tra-la-la-la-la-la-lej.

Vi prisa gärna gamla testamentets dar,
 Då levde paradiset uti en och var,
 Vår Herre skipade själv lag och rätt,
 Men nu så går det till uppå ett annat sätt.
 Gunås, tralalala
 Gunås, tralalala
 Gunås, tralalalalalalej.

Men när som ondskan började bli allt för svår,
 Så gav Gud människan ett tusen nådaår.
 Om efter denna tid, hon ej var bättre då,
 Så skulle varje käft inunder vatten gå,
 För synd etc.

Men när de tusen nådaåren voro slut,
 Så var man ej en smula bättre än förut.
 Vår Herre sände då en väldig syndaflojd,
 Att bota både folk och få för övermod.
 Bra hårt etc.

Men för att jorden ej för folktom skulle bli,
Så lät Gud Noak från förstörelsen gå fri.
Han jämte sin familj, från sjönen räddades
Och i en ark av Herren själv instuvades.
Med gods etc.

Det blev ett hiskligt regnande i många dar,
Så att av jorden ej enda fläck blev kvar,
Som ej i sjön blev sänkt, och allt som fanns blev dränkt.
Det var ej roligt ute va' helt oförtänt
Just då etc.

När Noaks drevo kring som bäst en stormig natt,
Så stötte skutan uppå berget Ararat.
Och gubben Noak då på däck^{et} rusa' opp,
Och efter gumman Noak kom i kort galopp
Och skrek etc.

Det blev en faslig villervalla i en hast,
Di trodde hin skull' taga både båt och last.
Men gubben rådigast av alle man på däck
Sprang ner i skutan för att se om den var läck
Av törn etc.

Men skutan höll för den var ej av engelsk plåt.
Från Sverige var varenda bit i Noaks båt.
Och gubben Noak, glad
Att vara själv vid liv
Omfamna söner, döttrar och sitt eget viv
Och sjöng etc.

Men hade gubben Noak drucknat med sin fru,
På havets botten läge vi då alla nu.
Och därför Noaks skål i botten tömma vi,
Ty han har räddat oss ifrån att fiskar bli.
Hans skål etc.

1907

BERGSMANSVISA

SKRIVEN UNDER VISTELSE PÅ KLACKA-LERBERG 1907

Mel.: Göingevisan.

När alla bergsmännen samla- de vo- ro,
sam- la- de vo- ro samlade vo- ro. Då
drucko de al- la tju- gu lam, lam, lam, lam
tju- gu ur en gru- ve - stöt
ur en gru- ve stöt
Lam, lam, lam mac, mac, mac se en klack
tji- di- vi- di vippom jockom tej aj aj
aj aj aj aj aj

När alla bergsmännen samlade voro, ∴: samlade voro ∴:
Så tömde de alla tjugu¹
Lam, lam, lam, lam, tjugu
Var sin gruvestöt, var sin gruvestöt.
Lam, lam, lam
Mac, mac, mac
Se en klack (variation: se en bergsman)

¹ Sjunges tjugu, femti etc. allt efter antalet.

Tjdividivippomjockom-hej

Aj, aj, aj, aj, aj, aj, aj.

(Talas) *Mäster, Felix, Gyngen.* Tjo.¹

När alla bergsmännen samlade voro

Så spelade alla tjugu etc.

Var sitt gruvespel etc.

När alla bergsmännen samlade voro

Så åto de alla tjugu etc.

Var sitt uppsättningsmål etc.

När alla bergsmännen samlade voro

Så rökte de alla tjugu etc.

Var sin masugnspipa etc.

När alla bergsmännen samlade voro

Så drogo de alla tjugu etc.

Var sitt grovvalsverk etc.

Ins. av *I. Barthen.*

1907

» PIGGEFISK » ELLER » HALLÅ,
HURRA »

Marschvisa.

Solo: Jag gick mig ut en aftonstund att söka mig en hyra

Kör: Åja, åja, åja. Å sen sade jag:

Solo: Hallå.

Kör: Hurra.

Solo: Hallå.

Kör: Hurra.

¹ Andra versen slutas med tjohej, tredje med tjohejsan, fjärde med tjohejsansa, femte med tjohejsansa stopp.

Obs. »Mäster» skall sägas av en grov bas, »Felix» av en mellanstämma, »Gyngen» av en gäll tenor, »tjo» etc. ropas samfällt och mycket kraftigt. Efter sista versens »Stopp» skall följa ett klubbslag i bordet.

Solo: Att söka mig en hyra.

Solo och kör: Åja, åja, åja, å sen sade jag.

Då mötte mig en sjökaptan, han frågt' om jag kan styra
etc.

Jag frågte vad den båten hette, som jag skulle styra
etc.

Den båten har ett vackert namn, han heter »Framåt gunga»
etc.

Den båten vore en vacker båt, om blott han vore målåd
etc.

Men färgen den är mycket dyr och vår kaptan är snåler
etc.

Men vår kaptan ä en bra kaptan, han bjuder oss på dricka
etc.

Men det är blott ett halvt kvarter och det var femte vecka
etc.

Vi segla dock med förlig vind allt uti Stilla Havet
etc.

Där mötte vi en piggefisk, vi trodde han va galen
etc.

Vi togo hem den piggefisk, där fick han vakta grisar
etc.

Ins. av *I. Barthen.*

Gud bevars för en stund så svår
 Änn' jag skäms som Adam —
 Uti Paradiset lät sig lockas av sin fru
 Då kom ängeln fram med flickan
 Men flickan är bäst på tu man hand.
 Vid bågarn, vid bågarn ses gärna
 »Broder Bellman, broder Hallman och bror Keksell.

De ta' sig en tuting varenda kväll,
 Så säll i Kungsträdgård'n jag satt.
 Då mötte mej »Kung Karl den unge hjälte
 Han stod i rök och damm
 Han drog sitt svärd ur bälte'
 Och bröt längst ned i Småland,
 där bodde »Gubben Noak, Gubben Noak
 Var en hedersman.
 När han gick ur Arken
 Planterade han
 Kolingar ä' vi allihopa allihopa allihopa.
 Kolingar ä' vi allihopa, allihopa utom
 Petter Jönsson han såg i »Fäderneslandet»
 Hur ämbetsmännen förstörde nordiska landet
 Då blev han rasand' och tänkte
 När jag blir gifter och får mej en gumma
 Ingen token där en med lösa behag.
 En riktig matrona, det månde jag väl finna
 Andersson och Pettersson och Lundström
 Och en syster jag har, som är däjlig och rar.
 Hon springer på gatan och sjunger
 »Jag kommer ifrån Nobis jag,
 Från Oprakällarns glada kunder.
 För Opran jämnt jag varit svag
 eller mest för våningen inunder».
 Så talte livdrabanten till
 Liiss och Larsson till Stockholm for

Bullefille bullefille Stockholm for,
 Så tog han in hos »Fru Erlandsson och lilla Mamsell Ros.
 »Ge mej lite' sodavatten, sodavatten, sodavatten.
 Ge mej lite sodavatten sodavatten. Punsch».

Ins. av *T. Fahlman.*

1908

KANNIBALVISA

Det var en kannibal i Kanni-ba-li-en i

Kanni-ba-li-en en kanni-bal, som sad jag önskar spisa något

nytt i-gen, kall prima missionär från Se-ne-

gal. Ja, det var han: det var ni: det var Kanni-kannibal, en

läckergom till kannibal och han vill och han vill och han

vill så gärna ha en bit kall missionär från Senegal.

Det var en kannibal i Kannibalien
 I Kannibalien en kannibal,
 Som sad': »Jag önskar spisa något nytt igen,
 Kall prima missionär från Senegal».
 Ja, det var kan, det var ni, det var kannikannibal,
 En läckergom till kannibal,
 Och han vill, och han vill, och han vill så gärna ha
 En bit kall missionär från Senegal.

En feter missionär man genast hämtade,
 Man hämtade en feter missionär.
 Och kannibalen log förnöjt och skämtade:
 »För dej min vän all världens väg det bär».
 Ja, det var kan, det var ni, det var kannikannibal,
 En läckergom till kannibal,
 Och han vill, och han vill, och han vill så gärna ha
 En bit kall missionär från Senegal.

Men ack, vår kannibal i Kannibalien
 I Kannibalien vår kannibal
 Han tålt' ej kall missionär från Senegalien
 Och dog utav indigestionens kval.
 Ja, det var misch, det var sjo, det var mischsjomissionär,
 Det var den kalla missionärn,
 Som tog knäck, som tog knäck, som tog knäcken ett, tu tre
 På vår kannibal från Kannibalien.

1908

KALMARVISAN

Solo *Unis.*
 Ut-i Kalmarestad, där finnes ingen 'Kvast'. Ut-i
 Kalmare stad, där finnes ingen 'Kvast' förrän lördagen.
 Hej dick och hej dack, Du slog i och jag drack, Hej
 dickom, dickom dej. Hej tralla-la la la. Ut-i
 Kalma-re stad, där finnes ingen 'Kvast' förrän
 lördagen.

Uti Kalmare stad, där finnes ingen »Kvast»
 Uti Kalmare stad, där finnes ingen »Kvast»
 förrän lördagen.
 Hej dick och hej dack
 Du slog i och jag drack
 Hej dickom dickom dej
 Hej trallalalala.
 Uti Kalmare stad, där finnes ingen »Kvast»
 förrän lördagen.

Och när »Kvasten» kommer fram komma »Viskorna» må!
 Var du säker på dä
 Hej dick och etc.

Och när bonden kommer hem, kommer bondegumman ut
 Och är styv i sin trut
 Hej dick och etc.

»Var ä pengarna du fått?» »Jo dem har jag supit opp
 Uppå Kalmare slott».
 Hej dick och etc.

»Jag skall klaga dig an för vår kronbefallningsman
 Det skall göra dig skam».
 Hej dick och etc.

»Vårn kronbefallningsman satt på krogen i går
 Och var full som ett får.
 Hej dick och hej dack; du slog i och jag drack.
 Hej dickomdickomdack. Hej trallalalala.
 »Vårn kronbefallningsman satt på krogen i går
 och var full som ett får.»

Upptecknad av T. Fahlman.

1908

GUSTÅFSSONS VISA

Om en äkta man på afton-kvisten,
 Osses osses osses osses oj oj oj! Flyr från hemmet
 brå- ket och från tvisten, osses osses osses osses
 oj oj oj! Ut i sta- den för all där glömma
 sorger och be- svär, så vän- tas han strax
 vid hemkomsten av en sparlakansläxa si så här
 Utt- ut uttut uttut uttut uttut uttut uttut
 uttut uttut uttut uttut Ut ut ut.
 Uttut uttut uttut uttut uttut uttut uttut
 uttut Uttut uttut uttut ut ut ut.

Om en äkta man på aftonkvisten
 Osses, osses, osses, osses, oj, oj, oj
 Flyr från hemmet, bråket och från tvisten,
 Osses, osses, osses, osses, oj, oj, oj,

Ut i staden för att där
 Glömma sorger och besvär,
 Så väntas han strax vid hemkomsten
 av en sparlakansläxa si så här
 :| Uttut, uttut, uttut, uttut, uttut, uttut, uttut,
 Uttut, uttut, uttut, uttut, ut, ut, ut. :|

Och om gubben bliver ordinerad till att dricka
 Osses, osses, osses, osses, oj, oj, oj
 Marienbaderbrunn, ja s'att han rent därav kan spricka,
 Osses, osses, osses, osses, oj, oj, oj
 För att riktigt roligt ha,
 Skall han gumman med sej ta'
 Ja, kors så trevligt då han har
 Av badsejouren, stackars karl!
 Uttut, uttut etc.

Men om lilla frun vill ha en slant av gubben pappa
 Osses, osses, osses, osses, oj, oj, oj
 Till en ny mantilj, en klänning eller kappa,
 Osses, osses, osses, osses, oj, oj, oj
 Huru ömt hon sej betar.
 Honom kysser, klappar, smeker, ler
 Till dess gubben äntligt med sig ger
 Och frågar: »Får det inte lov att vara mer?»
 Uttut, uttut etc.

Ins. av T. Fahlman.

1908

SNÄRJVISAN

1 första där snärjs det som fan. 1

andra där snärjs det än värre, man snärjer båd' natten och

då'n. Men lönen man får av vår Herre. 1

tredje rekordet man slår, ty 'Lasse' med flera de

snärja, så kursen, därpå kan man svärja, nog

höjes till kommande år, Ja, hur det

går, man all-tid kan sej klara, om blott man

är en smula full i fan. Ja, hur det

går, man all-tid kan sej klara, om blott man

är en smula full i fan.

I första där snärjs det som fan,
 I andra där snärjs det än värre,
 Man snärjer båd' natten och da'n,
 Men lönen man får av »vår Herre».

I tredje rekordet man slår,
 Ty Smedberg med flera de snärja,
 Så kursen, därpå kan man svärja,
 Nog höjes till kommande år.
 ∴ Ja, hur det går, man alltid kan sej klara,
 Om blott man är en smula full av fan. ∴

Man lever så gott som en prins.
 »Petissan», där har man ju krita,
 Och blir Bach för djäklig så finns
 ju immerbadd utväg att smita.
 Man gör uti religiosité
 Och ä ens meriter ej fina,
 Man klarar upp aktierna sina
 Med fusk, K. F. U. M. och té.
 ∴ Ja, hur det går, man alltid kan sej klara,
 Om blott man är en smula full i fan. ∴

Ja, världen är vriden på sned,
 Gud vet, vem som vri'r den till rätta.
 Och vi måste vrida oss med
 Ej lönar på tvären sig sätta.
 Och går man en dag och slår dank,
 Och vill man ej plikt-kassan rikta,
 Så skriver man hellre än plikta
 Ett intyg, att då var man krank.
 ∴ Ja, hur det går, man alltid kan sej klara,
 Om blott man är en smula full i fan. ∴

Ins. av T. Fahlman.

1909 ÅRS MELODI

A musical score for the song '1909 ÅRS MELODI'. It consists of six staves of music. The first staff is the melody, followed by a piano accompaniment. The lyrics are written below the staves. The music is in 3/4 time and G major. There are first and second endings marked with 'I' and 'II'.

A alla valler grönskar, alla valler grönskar, alla valler grönskar
ej. Men Valle P. han grönskar ej sir jej. *A*
jej - Ja, detta är vår me-lo-me-lo-me-lo-
di i allsköns svärme-ri, - Ja, detta
är vår me-lo-melo-melo-di i allsköns
svärme-ri - Ja ri -

Alla valler grönskar
Alla valler grönskar
Alla valler grönskar ej.
Men Valle han grönskar ej, sir-jej.
Refräng: Ja, detta är vår melo-melo-melodi
I allsköns svärmeri
Ja, detta är vår melo-melo-melodi
I allsköns svärmeri.

Alla stjärnor lyser
Alla stjärnor lyser
Alla stjärnor lyser ej
Men Odelstierna lyser ej, sir-jej.
Refräng: Ja, detta är vår melo-melo-melodi, etc.

Alla löphjul rusar
Alla löphjul rusar
Alla löphjul rusar ej
Men Turbin han rusar ej, sir-jej.
Refräng: Ja, detta är vår melo-melo-melodi, etc.

Alla sånger sjungas
Alla sånger sjungas
Alla sånger sjungas ej
Men Carlsson han sjunges ej, sir-jej.
Refräng: Ja, detta är vår melo-melo-melodi, etc.

Alla kilo väger
Alla kilo väger
Alla kilo väger ej
Men Kilo han väger ej, sir-jej.
Refräng: Ja, detta är vår melo-melo-melodi, etc.

Alla hökar flaxe
Alla hökar flaxe
Alla hökar flaxer ej
Men Hööken han flaxer ej, sir-jej
Refräng: ja, detta är vår melo-melo-melodi, etc.

Alla berg, de stupar
Alla berg, de stupar
Alla berg, de stupar ej
Men Berg, han stupar ej, sir-jej
Refräng: Ja, detta är vår melo-melo-melodi, etc.

Alla miner ljusnar
Alla miner ljusnar
Alla miner ljusnar ej
Men Almin, han ljusnar ej, sir-jej
Refräng: Ja, detta är vår melo-melo-melodi, etc.

Ins. av E. Almin.

På Teknis hålla ut man ej förmår,
 Där blir det värre kurser för varje år som går.
 På sökande är likväl ingen brist,
 men ack de stackars jäklar ej ana satans list
 Där är det just ett satans snärj,
 Det duger ej att lata sej,
 nej, ej att lata sej.
 Om genom man vill slingra sig,
 man som en ål får ringla sig,
 som ålen ringla sig.
 Om ni sköter
 er ej möter
 svårighet,
 men ni festa
 för det mesta
 Jag det vet.
 Så säga blott förtalarna,
 vi gå ej på lokalerna,
 ej på lokalerna.

Båd' dag och natt man måste hålla ut
 Då kan man inte undra, att det med oss tar slut.
 Vi blekna, magra, bli till skinn och ben,
 men arbetet bedrives som förut dock i sken.
 På ritsalarna rita de,
 men aldrig därpå lita de
 att ej få rita om.
 På »labbisen» där labba de
 Och leka icke cabaret,
 Som ni tycks göra här.
 Efter dansen
 ambulansen
 tar oss hem,
 Ty vi töra
 icke röra
 mer en lem.

På Teknis så behandlas vi
 Till vålnader förvandlas vi
 — Ja, så behandlas vi.

Ins. av G. Ahlman.

1909

GÅ UNNA FRÅ' TUNNA

Gå unna frå' tunna, hej du-de-li, gå unna, hej
 du-de-li, på stunna, hej du-de-li frå' tunna för
 nu ska' ja spela å knäppå å drilla å gnia å
 fi-la en vals på fi-ol. Stå in-te poj-kar
 där å va'så blyg, för tö-sera be-hö-ver inte
 mycke trug; di dansa så gärna te ljusan
 da'; bju' opp bara kvickt säger ja' —!

Gå unna frå' tunna, hej dudeli gå unna, hej dudeli på stunna,
 hej dudeli frå' tunna,
 För nu ska' ja spela å knäppå å drilla å gnia å fila en vals
 på fiol.

Stå inte pojkar där å va' så blyg,
 För tösera behöver inte mycke trug;
 Di dansa så gärna te ljusan da';
 Bju' opp bara kvickt, säger ja'!

1910

KÄRLEKSKVÄDE

SOM SJÖNGS VID BÄNKALAGET

Ack, den som hade än-då, bom bom, en liten undangömd
vrå, bom, bom. En hydda blott för två, bom, bom
lyckliga vo-ro vi då bom, bom, bom.

Ack den som hade ändå, bom bom
En liten undangömd vrå, bom bom
En hydda blott för två, bom bom
Lyckliga voro vi då, bom bom, bom.

Älskar du mig som förr,
Det tror jag knappast jag gör,
Leva förutan dej,
Nej, nej, det kan jag ej.

I våran kurs där finns
En fager skåne prins,
Han ock en sessa har
Lämnat vid Mälaren kvar.

Han namnet *Ola* bär
Och ifrån Sundet är,
Fuller av satans list,
Som höves en bergsmekanist.

Då *Ola* i Hagfors var.
Han skilsmässan bar som en kar,

För *O*—a med masugn och spett.
Gör livet tillräckligt hett.

I Klacka magneten drar,
Så *Ola* till Stockholm far,
Försvinner i staden stor,
Just där hans »lilla» bor.

Fast hon är sträng som sig bör,
Kärleken aldrig dör.
Den är som himmelen den blå,
Full med stjärnor uppå.

Ins. av *J. Ljung.*

1910

SKÅLVISAN

För än går då vågor i halvankaren i
halvankar - en går då vå-gor än, ja,
än går då vågor i halvankar - en i
halvankar - en går då vå-gor än.
Å så rulla vi på kuttingen i - gen, Skål!

För än går då vågor i halvankaren
I halvankaren går då vågor än
Ja än går då vågor i halvankaren
I halvankaren går då vågor än.
Å så rulla vi på kuttingen igen, Skål!

Ins. av *J. Ljung.*

1910

GAMMAL BEVÄRINGSVISA

SOM DÖG TILL VANDRINGSSÅNG

Var skall man sig en flicka fin - na så ren så
 skär som alpens ros. Var skall man sig en flicka
 fin - na så ren så skär som alpens ros För vi
 två ska byg - ga oss en bo - ning, men var? Jo där
 Näkter - ga - len sina drill - lar slår, drillar slår - där
 må - nen ly - ser så för - tro - ligt, där bäcken
 rass - lar, böljan går.

Var skall man sig en flicka finna
 Så ren så skär som Alpens ros.
 Var skall man sig en flicka finna
 Så ren så skär som Alpens ros
 För vi två ska' bygga oss en boning, men var?
 Jo där Näktergalen sina drillar slår, drillar slår —
 där månen lyser så förtroligt.
 där bäcken rasslar, böljan går.

För ingenting skall skilja oss åt
 Förrän döden skiljer oss.
 Ja, ingenting skall skilja oss åt
 Förrän döden skiljer oss
 För vi två etc.

Den vän jag ständigt har i tankarna
 För den jag leva vill och dö
 Den vän jag ständigt har i tankarna
 För den jag leva vill och dö.
 För vi två etc.

Ins. av J. Ljung.

1910

VISA

SJUNGEN I HAGFORS JUNI 1910 UNDER 3: E ÅRSKURSENS
 »OBSERVATIONSSKIFT»

Mel.: För Hulda,
 min lilla Hulda.

I år ska ja säj dom fått flugan
 att resa o titta på allt,
 o int' heller dom behöver truga'n
 att göra som dom har befallt.
 För se då så är det slut me snärjet,
 o då så knackar man i berget,
 o man knackar nog mera än de
 än de, än de.....

Bergsmännen i trean dom reste
 Till Hagfors båd' stora och små,
 o sedan kanske ni läste
 vad där vi hittade på,
 men i alla fall så ska ni få höra
 vad där vi hade att göra,
 o vi gjorde nog mera än de
 än de, än de.....

1918 ÅRS VISA

Largo

Och hör ni unga flis - kor, som tänken gilla
 en Tag aldrig någon bergsman, ty sorgen drabbar er.

Och hör ni unga flickor, som tänken gifta Er
 Tag aldrig någon bergsman, ty sorgen drabbar Er.

Min man han var en bergsman, en bergsman var min man.
 Han gick i bergets gömmor, kom aldrig mera fram.

Jag skulle plocka blommor och binda mig en krans,
 Men tiden den var sådan, att inga blommor fanns.

FÖRKLARINGAR

- Stid. 14. Anders = A. Andersson †. — Bengt = B. G. af Geijerstam †. — Dahlberg = P. G. Dahlberg. — Dufva = E. A. Dufva — Ekman = V. O. Ekman.
- 15. Groll = O. N. Groll † 1912. — Hudick = Kommandörkapten L. A. Hubendick † 1914. — Klint = H. H. V. Klint †. — Lundborg = C. H. Lundborg.
- 16. Nisser = Martin Nisser † 1898. — Roth = C. E. R. Roth † 1905. — Fille = O. F. W. Helleday † 1917. — Hallgren = A. L. F. Hallgren †. — Sillén = O. H. Sillén † 1917.
- 17. Tholis = C. F. Tholander. — Westis = A. W. Westerberg † 1912. — Wille = C. E. W. Wettergren. — Petter = P. Kjerulf †.
- 21. Hubendick = Kommandörkapten L. A. Hubendick † 1914. — Groll = O. N. Groll † 1912. — Cleo = S. O. Cleophas † 1902. — Fille = O. F. W. Helleday † 1917. — Klint = H. H. V. Klint †.
- 22. Anders = Anders Andersson †. — Roth = C. E. R. Roth † 1905. — Ekman = V. O. Ekman, godsägare, Veckholm. — Hagis = F. W. Haglund †. — »Lilla Wille» = C. E. W. Wettergren, brukspatron, Boxholm. — Sillén = O. H. Sillén † 1917.
- 23. Bengt = B. G. af Geijerstam †. — Hallgren = A. L. F. Hallgren †. — Petter = P. Kjerulf †. — Tholis = C. F. Tholander.
- 24. Dufva = E. A. Dufva, f. d. bergmästare. — Wester = A. W. Westerberg † 1912.
- 25. Dahlberg = P. G. Dahlberg, f. d. disponent.
- 28. Eggertz = V. Eggertz, professor, Bergsskolans föreståndare. — Westman, direktör, lärare vid hyttkursen.
- 34. Olle = O. Nordenfelt — Askeroth, bruksförvaltare vid Björneborg. — Friesen = Fries, kamrer vid Björneborg. — Rydén, anställd vid Björneborg. — Broman, medhjälpare på kontoret. — Grundström, byggmästare vid Björneborg. — Qvist, ingenjör, delägare i firman Qvist & Gjers.
- 48. Manna = W. Berglund i U. S. A. — Issus = N. A. Issus † genom olyckshändelse i Sala gruva 1876. — »Fiscus» = Anders Wedberg †. — Yngve = Yngve Ericsson †. — K. Thorén = Carl Thorén, bankdirektör.
- 49. Boltenhagen = J. G. C. Boltenhagen † i Argentina. — Knut Z. = K. O. Zethelius, byrådirektör. — Calle L. = C. H. Leijonhjelms. — S. af U. = Samuel af Ugglas, byråingenjör i K. Pa-

- tentverket. — Stomberg = A. Stomberg. — G. Odelberg = Gösta Odelberg, f. d. överingenjör vid Hofors. — John Edberg, patentingenjör i Stockholm. — Lindgren = J. A. Lindgren.
- Sid. 50. Forsman = J. H. Forsman. — Anders Rönblom, bergsingenjör, Leksand. — Connell = A. P. Connell †. — »Lök» = E. A. Sjöstedt † & Titanic. — Joseph = J. Westesson † i Amerika. — »Perkila» = B. A. S. Thammelande †. — Odelstierna = professor E. G:son Odelstierna.
- » 51. R. Lindblad = R. F. Lindblad, disponent, Hyllinge, †. — Sundberg = A. O. Sundberg. — Sigge = Sigge Lindman.
- » 56. »Flugis» = Holmgren, professor vid Skogsinstitutet.
- » 88. Stapelmohr = C. Oscar J. von Stapelmohr, kassör i Mekanikkassan. — »Kulan» = Fogelmarck, professor i matematik. — »Hassel» = Hasselberg, professor i fysik.
- » 101. Moster = Ståderskan på Teknis.
- » 102. Öberg = Gunnar Öberg, ingenjör vid Hellekis. — »Frida» = B. Lundin.
- » 103. O-a och W = Professorerna Odelstierna och Westin. — Otterström = Gilbert Otterström, direktör, Rotebro. — »Gröna löv» — konjak som medfördes.
- » 134. Valle = Professor Walfr. Petersson. — Odelstierna = Professor E. G:son Odelstierna.
- » 135. Turbin = Professor O. E. Westin. — Carlsson = J. R. Carlsson. — Kilo = G. E. Kihlgren. — H56ken = C. R. H56k. — Berg = Ragnar Berg. — Almin = E. Almin.
- » 142. Ola = H. Olof Lindgren.
- » 143. O-a = Professor Odelstierna. — Klacka = Klacka-Lerberg.
- » 146. Stellan = Stellan Larsson.
- » 159. Klacka = Klacka-Lerberg.
- » 160. Rosenberg = Professor J. O. Rosenberg.
- » 161. Bendixon = Professor I. Bendixon. — Bach = Professor W. Hoffstedt. — Bjerken = Lektor P. af Bjerken. — Pontus = Lektor P. Henriques. — Lindstedt = Professor A. Lindstedt.
- » 162. Heuman = Fil. d:r C. Heuman. — Holmquist = Professor P. H. Holmquist. — Smith = D. v. assistenten O. Smith. — Westin = Professor O. E. Westin. — »Valle Pettes» = Professor Walfr. Petersson.
- » 163. Jacob = Lektor J. Petrén. — Felix = F. Tegengren. — Enqvist = F. L. Enqvist. — O-a = Professor E. G:son Odelstierna. — Rydbeck = P. S. Rydbeck. — Bergh = Sven G. Bergh.
- » 164. Anna Sylvén, husmodern på Klacka-Lerberg. — »Pricken» = J. G. Westlin. — »Sam» = Sigurd Samzelius.
- » 171. Gärda = jungfrun, som innehade väckningsbefattningen.

INNEHÅLL

	Sid.
Ack, den som hade ändå	43, 142
Alla valler grönskar	134
Allt käbblande jag hatar	26
Amanda hon tjänste hos skräddarmästar Kropp	110
Att jag är Moster det ser ni väl	100
Att punschen är ett farligt ting	150
Avesta i Svea rike	11
Av resande i alla länder	46
Bergsmän vi äro	165
Cavalle och Potta finns i Kille	35
Det hände just året förr'n vi skulle fara	102
Det näktar och bjäktar med kärlekens ljus	93
Det var en gång en eskimå	115
Det var en gång när jag var ung och glad	79
Det var en kannibal i Kannibalien	127
Det var i vår ungdoms fagrade vår	64
Det var tre regimenten	39
Då vi denna dag	147
En enda gång jag älskade en man	112
En lantman han tog sig en Stockholmsmamsell	87
En rallare, en rallare till Skövde ort han kom	82
En visa från Teknis Ni kanske vill höra	160
En visa vill jag sjunga	148
En visa vill jag sjunga, som är aldeles ny	65
En ynkelig visa jag ämnar att sjunga	122
Es geht einen Rundgesang	59
Farväl, Du Klacka-Lerberg	170

	sid.
Fjärran han dröjer från törstiga strupar	56
Från El Justillo komma vi	153
För att möta herden trogen	98
För att sig på Teknis klara	159
Första gången, hedersbröder!	18
För än går då vågor i halvankaren	143
Gå unna frå' tunna	139
Helan går	166
Hur ler ej livet mot en teknolog	103
Här allt ifrån fädrens dagar	12
Ibland alla flickors skara	72
I Californien	9
I första där snärjs det som fan	132
Im Olymp beim herrlichen Gelagen	61
I skimrande bruddräkt så vit som ny snö	77
I Smålan', där mår man så gött, gött, gött	107
I Tuna församling	80
I år ska ja säj dom fått flugan	145
Ja, fast man är stadsbud	31
Jag gick mig ut en aftonstund	120
Jag sitter stundom och mitt liv begrundar	41
Ja, helan var bra	71
Ja' kommer ifrån Afrikat	85
Ja, må han leva	43
John Browns body	136
Kamrater! Nu vilja vi kväda en sång	33
Kom bröder, låtom oss ta supen	99
Känner Ni till Petissan	70
Kära vänner, fatten glasen	29
Lik en Afrodite, inbäddad mellan dunen	91
Lisa ho va' vacker som en dag	51
Med våta ögon ser jag	89
Min sångmö kom nu och tag min arm	13
Mossbelupen hydda står vid Heclas fot	95

	sid.
Nu ska Ni se en samling utav käcka unga män	157
När alla bergsmännen samlade voro	119
När Karl den Tolfte skulle ut mot turkarna	62
När man på Teknis inte kan sig klara	113
När solen i väster sig sänker	96
När våren så härlig, så mild och så varm	25
Näst intill en kyss av ett feminin	84
Och hör ni unga flickor	172
Och hör nu mitt herrskap, jag är beväring jag	105
Och Jonas, det var just en Herrens profet	37
Och nu vill jag sjunga	20
Oh, altes Burschen Herrlichkeit	57
Om en äkta man på aftonkvisten	130
Om Ni från gamla glada tiderna	116
Professorn sade nyss, att något rykte	28
På Teknis hålla ut man ej förmår	137
På vyens lätta vingar	141
Rätt månet ordspråk det finns till	109
Signorita Ni va proménero	108
Skål kamrater, ty livet är glatt	65
Som ordinarie på Teknis	68
Sätt nu glaset till din mund!	67
Tag ditt glas och drick ur!	44
Teknologiskt lag	155
Umtatta, umtatta	43
Underliga saker hända	75
Ung Fina gick i lunden grön	83
Unser Freund der Gustav soll leben	60
Ur gruvornas schakt	147
Ur skummande bål	148
Uti Amerika levde man så kräsligt	55
Uti Kalmarestad, där finnes ingen »Kvast»	128
Var skall man sig en flicka finna	144
Var äkta teknolog	167

	Sid.
Vid Söderfors där är det muntert liv	48
Vi prisa gärna gamla testamentets dar	117
Wir schicken einen Halben um die Welt	58
Vi svära våra drömmar, vår kärlek och kraft	169
Å akten er för jänter och deras falska blig	74
År sjuhundrafemtiofyra för' Kristi födelse	53

	Sid.
Vid Söderfors där är det muntert liv	48
Vi prisa gärna gamla testamentets dar	117
Wir schicken einen Halben um die Welt	58
Vi svära våra drömmar, vår kärlek och kraft	169
Å akten er för jänter och deras falska blig	74
År sjuhundrafemtiofyra för' Kristi födelse	53

